

Hoà Thượng Tuyên Hoá và Chúng Đệ Tử

**Những Vong Linh Thai Nhi
Vô Tội**

Những Thai Nhi Vô Tội
(Việt/Anh)

- Dịch từ nguyên bản Hoa ngữ: **Vô Cô Đích Tiểu Quỷ** 無辜的小鬼 và bản dịch Anh ngữ: **Innocent Little Ghosts**.
- Slide Show: http://www.fajye.com.tw/edm/mov_home.html
- **CD**: Những Thai Nhi Vô Tội

Ghi chú của Ban Phiên Dịch Việt Ngữ: Vấn đề phá thai là một vấn đề rất quan trọng. Hòa Thượng Tuyên Hóa đã nhiều lần lên tiếng về vấn đề phá thai (xin xem thêm <http://www.dharmasite.net/thiluan.htm#2b>)

Theo tài liệu **The Incidence of Abortion Worldwide** của Viện Nghiên Cứu Guttmachern xuất bản online vào năm 1999 <https://www.guttmacher.org/journals/ipsrh/1999/01/incidence-abortion-worldwide> thì:

Results: Approximately 26 million legal and 20 million illegal abortions were performed worldwide in 1995, resulting in a worldwide abortion rate of 35 per 1,000 women aged 15–44. Among the subregions of the world, Eastern Europe had the highest abortion rate (90 per 1,000) and Western Europe the lowest rate (11 per 1,000). Among countries where abortion is legal without restriction as to reason, the highest abortion rate, 83 per 1,000, was reported for Vietnam and the lowest, seven per 1,000, for Belgium and the Netherlands. Abortion rates are no lower overall in areas where abortion is generally restricted by law (and where many abortions are performed under unsafe conditions) than in areas where abortion is legally permitted.

Kết quả: Khoảng 26 triệu thai nhi bị phá thai hợp pháp và 20 triệu thai nhi bị phá thai bất hợp pháp đã được thực hiện trên toàn thế giới vào năm 1995, kết quả tỷ lệ phá thai trên toàn thế giới là 35 vụ phá thai cho mỗi 1.000 phụ nữ tuổi từ 15 — 44. Trong số các vùng của thế giới, Đông Âu có tỉ lệ phá thai cao nhất (90 vụ phá thai cho mỗi 1.000 phụ nữ) và Tây Âu mức thấp nhất (11 vụ phá thai cho mỗi 1.000 phụ nữ). Trong số các quốc gia nơi phá thai là hợp pháp mà không có hạn chế về lý do, thì tỷ lệ phá thai cao nhất 83 vụ phá thai cho mỗi 1.000 phụ nữ, được báo cáo là tại nước Việt Nam. Tỷ lệ thấp nhất, 7 vụ phá thai cho mỗi 1.000 phụ nữ là tại nước Bỉ và Hòa Lan. Tỷ lệ phá thai nói chung là không thấp hơn ở những nơi phá thai thường bị giới hạn bởi pháp luật (và những nơi các nhiều vụ phá thai được thực hiện trong điều kiện không an toàn) so với các khu vực nơi phá thai được cho phép hợp pháp.

....

The highest abortion rate (83 per 1,000) is for Vietnam, where very early vacuum aspiration is common. This number represents public-sector abortions only; when private-sector abortions, which are estimated at one-third the public-sector total are included, the number rises to about two million abortions and the rate to 111

per 1,000. Even when private-sector abortions are excluded, the total abortion rate indicates that the average woman would have 2.5 abortions during her lifetime if the abortion rate were to remain at this level.

Tỷ lệ phá thai cao nhất (83 vụ phá thai cho mỗi 1.000 phụ nữ) là nước Việt Nam, tại đây phá thai rất sớm bằng cách hút chân không là phổ biến. Con số này chỉ đại diện cho việc phá thai của khu vực công cộng; trong khi việc phá thai của khu vực tư nhân được phỏng đoán là bằng một phần ba của tổng số của khu vực công cộng, con số phá thai tăng lên đến 2 triệu vụ phá thai, và tỷ lệ phá thai lên đến 111 vụ phá thai cho mỗi 1.000 phụ nữ. Dù cho có loại trừ những con số về phá thai của khu vực tư nhân, tổng tỷ lệ phá thai cho thấy rằng một người phụ nữ trung bình sẽ có 2.5 lần phá thai trong đời mình nếu tỷ lệ phá thai vẫn giữ ở mức độ này.

Mục Lục

Lời Giới Thiệu-Suy Tư.....	1
Lời Ban Biên Tập: Tôn Trọng Sự Sống, Trân Quý Chính Bạn.....	4
Bi Tâm Của Hòa Thượng Tuyên Hóa	
Gieo Nhân Nào, Gặt Quả Nấy.....	7
Hỏi Đáp Về Phá Thai và Vong Linh Thai Nhi.....	9
Nợ Hồ Đổ.....	15
Mười Hai Nhân Duyên.....	17
Giáo Dục Bắt Đầu Từ Trong Bụng Mẹ.....	21
Tự Do Căn Hợp Lý.....	24
Gắn Mực thì Đen, Gắn Đèn thì Sáng.....	27
Một Khi Mất Thân Người, Vạn Kiếp Không Được Lại.....	29
Thành Tâm Niệm Danh Hiệu Bồ Tát Địa Tạng Vương Có Thể Siêu Độ Nghiệp Chướng.....	31
Phản Ảnh Của Đệ Tử	
Về Việc Phá Thai.....	38
Xin Lỗi Các Con Nhé!.....	47
Nỗi Niềm Đau Xót Suốt Một Đời.....	50
Đừng Để Lỗi Lầm Xảy Ra Lần Nữa!.....	53
Đó là một sanh mạng!.....	56
Phải Có Trách Nhiệm Với Cuộc Đời Mình!.....	59
Tình Mẫu Từ Thiêng Liêng.....	62
Nhận Thức Của Một Bác Sĩ Tâm Lý.....	64
Hối Hướng	69

LỜI GIỚI THIỆU - SUY TƯ

Giáo Sư Lý Gia Đồng

Viện Đại Học Quốc Gia Ký Nam và Cựu Viện Trưởng Đại Học Thanh Hoa, Đài Loan.

Khi tôi đọc bản thảo quyển sách này, lòng tôi bàng hoàng xúc động. Một trong những bài tường thuật mang tựa đề "Đừng Để Lỗi Lầm Xảy Ra Lần Nữa" đã đặc biệt khiến tôi có nhiều cảm xúc. Tác giả, ông Vương Sĩ Minh, kể lại ông đã từng mang mặc cảm tội lỗi và xấu hổ suốt cả đời không cách nào xóa đi được. Sao lại như vậy? Ông viết:

"Tôi không thể nào ngờ được, lúc tôi còn là một học sinh chưa đầy hai mươi tuổi, bằng hành động thật nông nổi, tôi đã đại dột mang một mạng sống đến cõi đời này, lại vô tri không biết gì để rồi cướp đoạt đi cái quyền sinh tồn của thai nhi đó!"

Điều này làm tôi giật mình nghĩ đến: "Trong khuôn viên trường học của chúng ta ngày nay, biết bao học sinh, sinh viên ở trong tâm trạng ray rức giống như ông Vương trẻ tuổi ngày nào?" Từ năm 1975, tôi đã giảng dạy trong suốt ba mươi ba năm. Trong hơn ba mươi năm nay, tôi đã chứng kiến khung cảnh sân trường thay đổi từ mộc mạc và đơn giản thành phóng túng buông thả. Sự phóng túng ở sân trường chúng ta [Đài Loan] vượt trội hơn ở vài quốc gia khác.

Trước kia trong khuôn viên đại học, nền tảng quan hệ nam nữ khép nép trong phép giao thiệp lịch sự, họ đối xử tôn trọng lẫn nhau trong khuôn khổ tiền hôn nhân của thời yêu đương tình tứ, hàm súc nét đẹp tự nhiên thấp thoáng trong sự tự kềm chế của đôi bên, họ không hề gây ra chuyện gì để rồi ngày mai đây cả hai phải bị bóng tối ám ảnh bao trùm.

Dem vấn đề tình dục trước hôn nhân ra mà nói, trong quá khứ, bất kể xã hội Tây phương cũng như Đông phương, chuyện này đều không nên. Thế nhưng hiện tại ư, chẳng còn là chuyện mới mẻ và thường chứng kiến thấy, sinh viên tuổi trẻ Đài Loan đã trộm nếm quả cấm trong kỳ nghỉ hè, khi

tự trường họ lo việc thu dọn tàn dư hậu quả xảy ra. Một vị bác sĩ sản phụ khoa càng nhấn mạnh hơn: "Những năm gần đây, phá thai không còn giới hạn vào tháng chín (tự trường), bây giờ gần như hằng ngày là ngày phá thai!" Càng khiến cho người nghe phát lạnh xương sống vì các học sinh trẻ người non dạ đem việc phá thai bừa bãi xem như là cách ngừa thai, thái độ của chúng cũng rất bình thản vô sự; hơn thế, độ tuổi của đối tượng phá thai càng lúc càng giảm xuống.

Chúng ta cũng có thể phát hiện, tuy tỷ số sinh sản ở Đài Loan dần dần tụt dốc, nhưng phong trào phá thai lại trên đà gia tăng. Dem so sánh với nước Pháp là nơi nam nữ tự do quan hệ phóng túng, mức tỷ lệ phá thai ở Đài Loan lại vượt hơn gấp sáu lần. Nhất là sau cuộc kỹ nghệ hóa và đô thị hóa, cơ cấu xã hội và giao tế tiếp xúc giữa con người phức tạp hơn rất nhiều so với ngày trước! Sự biến động hỗn loạn về quan điểm giá trị xã hội, khiến con người có xu hướng thiên về "tiền tài", dùng đồ hiệu, đi đôi dép công danh lợi lộc; hơn nữa tốc độ truyền thông tin học nhanh chóng, những khoái cảm tình dục phóng túng cũng lại phơi bày một cách không ngừng. Hậu quả đưa đẩy đến là, những sinh viên trẻ tuổi vốn dĩ ngay thẳng trong sạch, hào khí sung sức và đầy nhiệt huyết, bởi do không có quan điểm đạo đức đúng đắn kèm chế, nên đưa chân sa lầy đắm thân vào việc lấy xác thịt đổi chác đồng tiền, hoặc là vì hành vi lỗ lã trong quan hệ khác phái trước hôn nhân dẫn đến hoàn cảnh mang thai túng quẫn.

Trông thấy những gì xảy ra, chúng ta không khỏi lo ngại -- Nền giáo dục của chúng ta đã có vấn đề gì? Chúng ta phải nên cứu vớt những bạn trẻ thanh thiếu niên nầy như thế nào?

Có phải là chúng ta nên bảo họ cái gì nên làm và những gì họ không nên làm theo quan điểm đạo đức cơ bản. Một cách minh bạch rõ ràng để cho các em học sinh biết phải quấy, mà chẳng phải cho là "Miễn sao tôi thích là được, không có gì phải ngăn cản". Chúng ta chẳng mong những cậu học trò như Vương Sĩ Minh năm nào sẽ càng lúc càng nhiều, chúng ta cũng không muốn những học sinh trẻ tuổi đều phải suốt đời vẩn vương một vết thương hổ thẹn trong lòng chẳng vớt bỏ được!

Không có quan niệm đúng đắn, thì chúng ta mãi như đi trong bóng tối triển miên, lạc đường rồi cũng không hay biết. Nói chung, người ta có quan niệm về việc phá thai cũng không đúng đắn vậy, cho là thai nhi chưa ra đời thì không tính là sinh mạng, cho nên có thể tùy tiện lấy ra vứt bỏ. Thực ra có thai, tức có sinh mạng tồn tại, nếu không, thai nhi làm sao có thể mỗi ngày phát triển lớn dần? Giống y hệt như chúng ta những người đã ra đời, bởi vì chúng ta có sinh mạng, cho nên có thể cử động, có thể sống, và có thể trưởng thành. Do đó, sinh mạng của thai nhi cũng có sự sống như chúng ta vậy.

Bản thân tôi là giáo đồ đạo Thiên Chúa, Công Giáo vốn sẵn tôn trọng sanh mạng. Nay quyển sách "Những Vong Linh Thai Nhi Vô Tội", tuy là cấp thiết nói lên từ quan điểm Phật Giáo, nhưng tinh thần từ bi yêu thương bảo hộ sanh linh muôn loài khiến người cảm động. Trong sách, những lời diễn giảng và giải đáp của Hòa Thượng Tuyên Hóa cùng chúng đệ tử của Ngài về vấn đề phá thai, khiến tôi mở rộng tầm mắt nhìn; trong số đó những câu chuyện của mỗi trường hợp điển hình cá biệt, càng thêm khiến cho tôi cảnh thức thật sâu tận đáy lòng. Với quyển sách văn thể này, tôi tin tưởng sẽ hướng dẫn rất nhiều người cải chánh quan niệm sai lệch về phá thai, tiến xa hơn, nhằm mang lại sự giúp đỡ rộng lớn cho xã hội, cũng có thể nhờ thế cứu vãn rất nhiều sinh mạng! Tôi càng lòng thành tha thiết mong mọi danh từ "Phá Thai" có thể đến thời điểm này sẽ trở thành danh từ lịch sử (quá khứ), để càng có nhiều sinh mạng nhờ đó được sống còn.

LỜI BAN BIÊN TẬP: TÔN TRỌNG SỰ SỐNG, TRÂN QUÝ CHÍNH MINH

Tất cả trẻ con sinh ra trên thế giới đều may mắn, dù sinh ra trong một gia đình như thế nào. Chỉ vì chúng có cơ hội sinh ra làm người để học hỏi và có kinh nghiệm thăng tiến. Tuy nhiên, vì những lý do khác nhau, nhiều em bé không được sinh ra vì cha/mẹ không muốn. Chúng không có đến ngay cả cơ hội được hít một hơi thở không khí trong lành; mặc dù sự sống của chúng vừa có hình dạng rõ rệt, nhưng chúng mất quyền được sống.

Khi bạn bị một con muỗi chích, phản ứng đầu tiên của bạn như thế nào? Nhiều người đã đánh con muỗi, với ý định giết nó. Con muỗi chỉ cần chúng ta một tí vì nó đói quá, và chúng ta lập tức nóng giận phản ứng và muốn đánh trả lại. Quý vị nghĩ sao về những những bào thai vô tội bị hủy phá hay bị hư thai? Cái mà chúng bị mất đi là quyền sống của chúng. Như thế lòng oán thù của chúng thật ngút ngàn không thể tưởng!

Do xã hội có xu hướng buông thả và chú trọng vào sự cải tiến di truyền con người, vấn nạn phá thai càng ngày càng tăng. Phá thai có thể thật sự giải quyết được những vấn đề của xã hội không? Phá thai có thể đưa đến sự cải thiện chủng loại con người không? Thật ra, chỉ cần dừng vi phạm luân lý đạo đức thì các vấn đề xã hội đều có thể giải quyết... Đối với việc mong muốn làm loài người trở nên tuyệt hảo, điều này là tùy thuộc vào trạng thái tâm hồn và hành động của chúng ta chứ không phải tùy thuộc vào một chủng tộc nào hay do những điều kiện vật chất bên ngoài.

Trong quá khứ, người ta chọn sự phá thai như một giải pháp cuối cùng; có lẽ họ không đủ tài chánh để nuôi thêm con hay sợ hãi vì có con ngoài vòng hôn nhân. Tuy nhiên, hiện nay những phong tục xã hội đã đã suy đồi đến nỗi các bác sĩ sản khoa phải lắc đầu vì nhiều thanh nữ xem sự phá thai như không có gì quan trọng. Có cô phá thai nhiều lần trong một năm. Khuynh hướng này thật đáng lo ngại. Một trong những khác biệt về thái độ xưa và nay là ngày nay càng ngày càng ít có các cô khóc thật lòng trong bệnh viện phá thai, mà hơn thế nữa, họ hành xử có vẻ như không

quan tâm đến việc họ làm. Ngoài ra, hầu hết mọi người cho rằng phá thai là sự bình thường. Những thay đổi quy tắc xã hội như thế này thật đáng buồn và quá đau lòng!

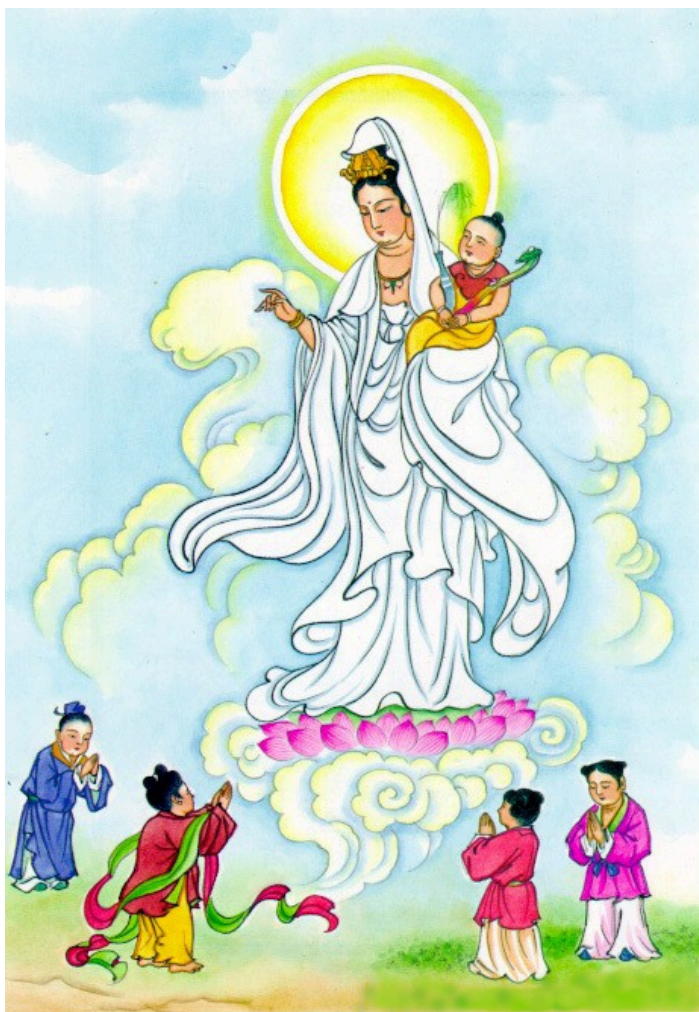
Một vị cao tăng Trung Hoa đã đến Hoa Kỳ là Hòa Thượng Tuyên Hóa đã thấy rõ ràng quả báo xấu do việc phá thai đang mỗi ngày mỗi gia tăng cường độ. Do thương xót những người liên quan đến hành động phá thai này là vì họ không hiểu đạo lý Nhân Quả, Ngài đã chân tình nhắc đi nhắc lại lời khuyên nhủ và báo động cho chúng ta thấy sự nghiêm trọng của việc phá thai. Ví dụ, Ngài nói, "Các con hãy nghĩ về việc này: Nếu con giết một đứa bé trước khi nó có cơ hội chào đời, thì hậu quả của những hành vi như vậy có nghiêm trọng hay không?" Ngài còn khuyên thêm, "Tốt hơn nên tránh vấn đề có thể xảy ra, hơn là mặc cảm ân hận ngày sau. Đừng dùng thuốc ngừa thai và quan hệ tình dục trước khi lập gia đình."

Phá thai không chỉ tiêu diệt một sự sống mà còn hủy hoại sự liên hệ của đôi nam nữ. Phá thai không chỉ để lại một vết sẹo trong cơ thể và tâm hồn người nữ mà người nam cũng phải mang cái trách nhiệm không chối cãi này, có thể kết quả là cả đời ân hận vì tội lỗi. Nó còn có thể gây ra sự bất hòa trong gia đình! Nhiều người phá thai đã che dấu sự kiện này hoặc không có ai để thổ lộ ra. Để đối trị những mặc cảm xấu hổ và ăn năn này, Hòa Thượng dạy rằng, "Không có điều thiện nào lớn hơn việc tự sửa đổi lỗi lầm của mình", và "Làm thêm nhiều việc công đức, sám hối, tự sửa đổi nhiều hơn và niệm hồng danh Phật thường xuyên hơn." "Nói một cách khác, không bao giờ muộn màng muốn đền bù lại những gì chúng ta đã làm lầm lỗi, như làm những việc tốt đẹp vì sanh mạng đã bị mất đó, và nhờ vậy giúp chúng ta tìm được cuộc sống mới.

Xuất bản quyển "Những Vong Linh Thai Nhi Vô Tội", chúng tôi hy vọng mọi người có cái nhìn đúng đắn về sự phá thai, suy ngẫm và hiểu những vấn đề xảy ra chung quanh việc phá thai, và thật thâm hiểu đạo lý Nhân Quả. Tuyệt đối chúng ta không được coi thường một sự sống nào, mà phải trân quý sự sống và trân quý mối duyên giữa chúng ta và những bào thai chưa sanh ra. Chúng ta cũng mong mọi cả thế giới sẽ giải quyết việc phá thai này một cách đúng đắn và hiểu được tầm quan trọng trong việc giáo dục con em về luân lý và đạo đức; do đó hướng dẫn thế hệ mai sau vào

con đường đúng đắn. Sau cùng, cha mẹ nên làm gương mẫu cho con cái bằng chính hành động của mình. Xin đừng xem việc kiếm tiền là quan trọng nhất và để ti vi và máy vi tính làm bạn với con cái trong thời gian chúng đang lớn khôn. Đúng hơn, cha mẹ phải xem sự giáo dục con cái là trách nhiệm quan trọng nhất của mình!

BI TÂM CỦA HÒA THƯỢNG TUYÊN HÓA

GIEO NHÂN NÀO, GẶT QUẢ NẤY

Tại sao ngày nay có những bệnh lạ? Những bệnh này là do cái nhân sát sinh.

Mối cảm hận sâu thẳm trên thế giới do sự sát sinh. Có câu "Nợ sanh mạng trả sanh mạng, nợ tiền bạc trả tiền bạc. "Nếu quý vị giết cha, anh người khác; cha, anh của quý vị sẽ bị giết bởi người khác. Như thế con người cứ luân phiên tàn sát lẫn nhau không bao giờ chấm dứt. Vì giết hại quá nhiều mà quả báo chín mùi trong thời gian ngắn, và vì thế có câu "Người ta trả quả ngay trong chính đời này."

Lấy ví dụ việc phá thai, là việc nghiêm trọng hơn việc cướp bóc ngoài xa lộ. Quý vị hãy suy nghĩ, bằng hành vi phá thai, quý vị đã chấm dứt một sanh mạng trước khi cơ thể đứa bé được thành hình đầy đủ! Với lòng thù hận thâm sâu nhất, những vong linh thai nhi bị hủy phá này "than trời trách người". Lòng sân hận của chúng mãnh liệt và độc hại hơn bom nguyên tử và bom khinh khí, chúng nhất định báo thù! Với tình trạng phá thai phổ biến như hiện nay, những vong linh thai nhi này hiện diện khắp nơi, nhiều hơn nhiều so với vong linh người lớn trên thế gian. Có những người không biết tại sao họ bị bệnh. Thật ra họ bị bệnh vì đã gây ra quá nhiều oán thù cừu hận. Ví dụ trong hầu hết các trường hợp, người ta bị bệnh ung thư vì đã giết hại nhiều sanh mạng. Do không thể giải được oán cừu với các chúng sanh đã bị họ giết, những người này phải mang lấy bệnh ung thư.

HỎI ĐÁP VỀ PHÁ THAI VÀ VONG LINH THAI NHI

Hòa Thượng Tuyên Hóa trả lời

Tốt hơn hết là để phòng vấn đề để không xảy ra hơn là tiếc nuối sau này.

Câu hỏi: Nếu có cặp vợ chồng không còn biện pháp nào khác ngoài phá thai vì những khó khăn kinh tế hay vì những lý do khác, hậu quả có nặng nề lắm không?

Hòa Thượng: Vì điều kiện kinh tế không cho phép có con thì, không nên để lỡ mang thai ngay từ đầu; như vậy, sẽ tránh được rắc rối về sau. Cho là hiện thời có những khó khăn về tài chánh, tại sao họ phải đợi cho đến khi vấn đề xảy ra rồi mới đi tìm giải pháp? Họ phải tự cảnh giác về vấn đề này trước khi để nó xảy ra; tại sao không tìm những giải pháp tốt đẹp khác. Có câu nói, "Tại sao để ván đã đóng thuyền rồi mới mới nghĩ đến việc quan trọng là cần củi để nấu cơm." Tại sao phải đợi đến muộn màng rồi mới tính. Họ cần phải nghĩ đến việc có thể có mang thai khi chiết tính những chi tiêu hàng năm.

Câu hỏi: Bạch Hòa Thượng, có một số những người mẹ không hôn thú đang gây ra nhiều vấn nạn xã hội, rồi sau đó là có việc phá thai... Con tự hỏi Hòa Thượng có ý kiến hay đề nghị gì về vấn đề này.

Hòa Thượng: Quý vị đang đề cập về những bà mẹ độc thân. Khổ thay, những người này đã đánh mất nhân phẩm, vì thế họ không tôn trọng những luật lệ trước khi lập gia đình. Ngày nay, những người trẻ thích khiêu vũ, xem phim ảnh, và ca hát. Họ hưởng thụ ăn uống, vui chơi và tìm khoái lạc. Những đam mê và hành vi dẫn đến sự mất nhân phẩm, đến độ họ không còn ý thức việc họ là con người. Là người, phải có hành vi của người, nhưng họ lại giống như ma quỷ -- lén lút không tôn trọng luật lệ, muốn thử hết trước khi lập gia đình... và vì thế, họ có thai. Những chuyện như thế này có thể không có gì quan trọng ở phương Tây, nhưng ở Trung Hoa thì thật xấu hổ.

Vấn đề này xảy ra do chỉ do một niệm vô minh: Nam theo đuổi nữ, nữ tìm kiếm nam... Bởi vì vô minh, nên hành nghiệp theo sau, sau khi hành nghiệp tạo tác thì có danh sắc, lục nhập, xúc, và thọ hiện hữu... tất cả những thứ này đều tạo tác bởi vô minh... Do mê mờ, tình ái khởi sanh, tiếp theo là dục vọng muốn nắm bắt (thủ và hữu), và sau đó là nhiều vấn đề khác xuất hiện ... cho đến khi già chết (lão, tử) đến. Toàn bộ chuỗi biến cố này được gọi là Pháp Mười Hai Nhân Duyên.

Vì người đời không hiểu Mười Hai Nhân Duyên nên, họ làm những việc trái với đạo lý. Vì vậy vấn nạn của họ càng ngày càng lớn. Cho đến lúc họ mang thai, sự việc càng trở nên rắc rối hơn khi thay vì dưỡng thai bào để sinh nở, họ lại phá hủy bào thai lúc thai từ một đến bốn tháng tuổi.

Tội phá thai rất nặng. Quý vị có thể nghĩ chúng chỉ là con ma bé nhỏ, nhưng những con ma này có những năng lực tâm linh to lớn có thể làm quý vị chết hay mang những tật bệnh kỳ lạ, làm cho quý vị nói năng lầm nhảm và lẫn lộn đầu óc đến khi điên dại... Tội phá thai còn nặng hơn tội giết người lớn. Nếu quý vị không muốn có con, tại sao lại gây ra việc thụ thai? Tại sao rắc rối như thế? Khổ thay, đàn ông và đàn bà không hiểu đạo lý làm người nên những vấn đề này mới xảy ra.

Để giải quyết những vấn đề này, chúng ta cần cung cấp giáo dục về tình dục cho những người trẻ, và dạy họ đừng dính mắc vào tình ái cho đến khi khôn lớn trưởng thành; nếu không, họ sẽ gặp những vấn nạn khó khăn. Chúng ta phải thúc đẩy mạnh mẽ để họ tuân theo những quy tắc này.

Câu hỏi: Bạch Hòa Thượng, nhân dịp Ngài trở lại Đài Loan, xin Ngài ban lời khuyên cho những đệ tử tại Đài Loan.

Hòa Thượng: Đàn ông và đàn bà cư xử đúng đắn với nhau là nền tảng cho hòa bình quốc gia và thế giới. Nếu người chồng không cư xử như người chồng; người vợ không cư xử như người vợ; và con cái hành xử không ra con cái, thì làm sao thế giới có thể tránh được hỗn loạn? Tôi đề nghị mỗi người phải làm tròn vai trò của mình là vợ hay chồng của mình, không ly dị, và chăm sóc con cái tốt đẹp. Khi mỗi gia đình hạnh phúc và hài hòa thì quốc gia sẽ tự nhiên có hòa bình.

Ngòai ra, tôi khẩn cầu mọi người hãy ngưng lại việc phá thai! Hãy suy nghĩ xem, nếu những chúng sinh trong bào thai chưa kịp chào đời đã trở thành những oan hồn; khắp nơi nhan nhản những hồn ma nhỏ bé phiêu bạt đòi mạng thì làm sao xã hội an lành được? Những hồn ma nhỏ bé này cần phải gặp được người có Đạo hạnh và không tham tiền thì mới được siêu độ. Rất khó đối phó với những hồn ma nhỏ bé này! Rất khó giải quyết những vấn đề này, vì vậy với nghiệp chướng khắp nơi thì làm sao có hòa bình?

Câu hỏi: Làm sao cứu Đai Loan?

Hòa Thượng: Bằng cách không phá thai, bằng cách không giết hại chúng sinh.

Câu hỏi: Phá thai tạo nghiệp sát sanh. Vì con không được học giáo lý Phật trước đây, con đã phạm tội sát sanh mà không biết. Con có thể làm gì để đền bù lại nghiệp chướng của con?

Hòa Thượng: Bằng cách làm thêm nhiều việc phước thiện, bằng cách sám hối sửa đổi nhiều thêm, và bằng cách niệm danh hiệu Phật thường xuyên hơn.

Câu hỏi: Con được nghe rằng phá thai là sai trái trong giáo lý Phật giáo, nhưng con đã phạm tội này trong quá khứ mà không biết đó là sai trái. Con có thể làm cái gì bây giờ để đền bù lại những điều tai hại mà con đã làm trong quá khứ?

Hòa Thượng: Không có điều tốt đẹp nào hơn là tự sửa đổi lỗi lầm của mình. Dầu cho tội của quý vị rất to lớn, đầy ngập trời, nếu quý vị thành tâm ăn năn và sửa đổi, thì các tội sẽ tiêu sạch.

Câu hỏi: Ngày nay có nhiều quảng cáo "Cúng Dương Vong Linh Thai Nhi" trên báo hàng ngày và tạp chí. Chúng con có thể cúng dường những vong linh thai nhi này hay không, hay các vong linh thai nhi này nên được siêu độ?

Hòa Thượng: Chữ "cúng dường" không thể dùng trong ý nghĩa này được, vì vong linh thai nhi không phải là Tam Bảo (Phật, Pháp, Tăng). Nếu quý vị xem đó là cúng dường vong linh thai nhi tức là đã rơi vào tà kiến vậy.

Đó phải gọi là 'siêu độ'. Siêu độ chúng sanh không giống cúng dường cho chúng sanh, bởi vì việc siêu độ giúp chúng lìa khổ được vui. Tuy nhiên, vong linh thai nhi mang mối oán hận rất lớn khó làm vui đi được, bởi vì đó là món nợ tước đoạt sanh mạng thì phải được trả bằng cách đền lại sanh mạng. Thế nhưng, nếu các vong linh thai nhi đó gặp được những vị chân tu không tham tiền thì chúng có cơ hội được siêu độ...

Câu hỏi: Nhiều người bỏ tiền ra cúng những vong linh thai nhi, có thể nào những căm hận của các vong linh thai nhi này được đền bù hay không?

Hòa Thượng: Không.

Câu hỏi: Ngày nay có nhiều người lợi dụng để làm tiền người khác bằng cách nói rằng có thể khuyên giải những vong linh thai nhi. Có những phật tử không tán thành những việc làm như vậy. Thưa Hòa Thượng, ý của Hòa Thượng như thế nào? Những vong linh thai nhi sẽ làm cho những kẻ thiếu nợ chúng bị bệnh hay bị những vấn đề khác không? Có những người đã từng phá thai nhưng lại ngại ngùng sợ tổn tiền không lập bài vị để cầu nguyện cho vong linh thai nhi. Bạch Hòa Thượng, Ngài nghĩ như thế nào về việc này? Có thực là những vong linh này có thể gây rắc rối không? Nếu như thế, làm sao để điều phục những vong linh thai nhi này? Làm sao chúng ta có thể an ủi và làm chúng an lạc?

Hòa Thượng: Tốt hơn hết là không nên có bài vị hơn là lập một bài vị. Tôi nói thế có nghĩa là gì? Người ta không nên phá thai ngay từ đầu; bằng cách ngăn ngừa phá thai thì không sát sinh. Vì không sát sinh, nên không cần bài vị. Thành một bài vị cho một vong linh thai nhi là "lo cái ngọn mà quên cái gốc", và giống như "bị tay để đánh chuông", vì đó là tự lừa dối mình. Những vong linh này có thể được siêu độ chăng? Món nợ này có thể giải quyết được chăng? Câu trả lời là không chắc. Vì thế, nên ngăn ngừa việc xảy ra hơn là hối hận về sau này. Trước khi kết hôn, không nên uống thuốc ngừa thai hay giao hợp tình dục. Tại sao không thể đợi đến khi kết hôn? Tại sao lại vội vàng như thế?

Câu hỏi: Bạch Hòa Thượng, có những hiện tượng lạ trên thế giới ngày nay như nhiều thiếu nữ chưa kết hôn đi phá thai, bị cưỡng hiếp, và đồng tình luyến ái. Là cha mẹ, chúng con ngày nay phải giáo dục con cái như thế nào để thanh thiếu niên có thể phát triển tâm hồn và thể xác trở thành những cá nhân tốt đẹp?

Hòa Thượng: Câu hỏi này xuất sắc vì nó liên quan đến giải pháp đúng đắn cho những vấn nạn trong xã hội chúng ta. Các vấn nạn mà quý vị vừa nói đó đều rất đơn giản, dễ giải quyết. Những thanh thiếu niên này từ đâu đến? Những thanh thiếu niên có vấn đề này đều có cha mẹ, có phải không? Tuy nhiên, những bậc cha mẹ này không biết cách làm cha mẹ đúng đắn, làm cha mà không hành xử như một người cha; làm mẹ không hành xử như một người mẹ. Mặc dù, họ sinh ra con cái, nhưng trọng tâm của họ không ở con cái, họ chỉ tham lam khoái lạc và thỏa mãn ham muốn tình dục. Họ hành động chỉ để thỏa mãn chính họ, họ chỉ biết sinh đẻ mà không biết gì về cách giáo dục con cái. Đàn ông và đàn bà ở đất nước chúng ta đang bắt chước các trào lưu ở Âu Châu và Mỹ Châu, đắm mê tình ái và đắm say tình dục, hẹn hò bữa bãi và theo đuổi người khác phái; họ nghĩ họ rất thời thượng khi làm như vậy! Nhiều người cho rằng nếu một người đàn ông mà không có bạn gái thì đó là một kẻ khờ. Tương tự như vậy, nếu một cô gái không có bạn trai trước khi kết hôn thì bị cho là bị bệnh tâm thần và không ai muốn kết hôn với cô ta! Vì những người này điên cuồng đắm mình vào tình ái và tình dục, họ chẳng quan tâm về con cái sau khi sinh ra chúng; họ chỉ quan tâm đến chính họ. Như thế, chỉ cần hai ngày rũ bỏ sau hôn lễ là họ bắt đầu chán nhau, và cuối cùng là ly dị.

Sau khi ly dị, con cái họ hoặc không có cha hoặc không có mẹ. Rồi sau đó, quan tòa quyết định đứa bé sẽ ở ba ngày ở với cha, và bốn ngày ở với mẹ. Vì họ không còn sống chung với nhau, con cái họ không cần biết trai hay gái sẽ đến ở với người cha một thời gian. Người cha sẽ nói: "Mẹ con không làm tròn bổn phận một người mẹ. Mẹ con không tốt, vì thế ba đã ly dị mẹ con và gặp người đàn bà khác. Người bạn gái này của ba thật tuyệt vời, còn mẹ con là người tồi tệ nhất." Đứa bé sẽ suy nghĩ: "Ô, mẹ mình thật tệ quá!" Khi đứa bé trở về nhà với mẹ, nó lơ là với mẹ nó và nói rằng: "Mẹ tồi tệ lắm! Mẹ không xứng đáng làm mẹ con!" Đứa bé chỉ nghe câu chuyện một chiều từ cha nó.

Người mẹ bèn nghĩ: "Con mình thay đổi quá rồi! Tốt hơn là phải có một biện pháp. Bà nói với con mình: "Ba con là một người đàn ông tồi tệ nhất. Mẹ không thể chịu đựng ba con, vì thế mẹ đã phải ly dị với ba con. "Người mẹ còn nêu thật nhiều lý do khác về việc ly dị người chồng và làm cho đứa bé suy nghĩ rằng: "Ồ, ba tôi là người đàn ông tồi tệ nhất; và mẹ tôi là người đàn bà tồi tệ nhất! Tôi nên làm gì đây? A! với cha mẹ như vậy, tôi cũng phải học cách để thành đứa bé tồi tệ nhất.. Đứa bé bắt đầu dùng ma túy và gây đủ thứ rắc rối. Đứa bé không quan tâm bất cứ chuyện gì, kể cả tổ quốc, gia đình và cơ thể nó. Nó nghĩ: "Tôi là một hạt giống xấu; cả ba và mẹ tôi đều xấu; do đó tôi phải là người xấu." Với thái độ này, đứa bé buông thả không còn biết phân biệt cái đúng, cái sai và làm bất cứ những gì nó thích.

Vì có những người đàn ông bị đàn bà bỏ, và có những người đàn bà bị đàn ông sao nhãng, họ đi quá trốn. Họ trở thành người "đồng tình luyến ái"; và học những hành vi ngược lại nhân tính. Bởi vì vợ chồng không biết cách cư xử với nhau như vợ chồng, cuối cùng họ tạo ra những vấn nạn khổng lồ mà chúng ta phải đương đầu ngày nay. Khi gia đình đổ vỡ, quốc gia cũng đổ vỡ. Nếu mọi người có thể như bà mẹ của Mạnh Tử hay bà mẹ của Nhạc Phi, cả hai đều biết dạy con trở thành vĩ nhân thánh thiện, thì sẽ không còn nhiều trẻ con gây rối loạn. Tôi đã trả lời câu hỏi của quý vị, và tôi không biết là tôi nói đúng hay sai. Nếu quý vị không thỏa mãn với câu trả lời của tôi, xin tìm hỏi những vị khác có khả năng hơn.

Về vấn đề phá thai, đó là một hành động vô nhân đạo! Quý vị hãy suy nghĩ đi, nếu quý vị giết một bào thai chưa chào đời, quý vị sẽ nói rằng quả báo của hành vi này có nghiêm trọng hay không? Bây giờ tôi sẽ nói cho quý vị điều này dù quý vị có tin hay không: mặc dù thai nhi bị hủy phá chỉ là một thai nhi nhỏ bé, nhưng vong linh thai nhi này còn dữ dằn hơn cả vong linh người lớn! Ngày nay bệnh ung thư trở nên khá thông thường trong xã hội chúng ta, và căn bệnh này một phần là do sự phá thai. Vì càng có nhiều trường hợp phá thai, số vong linh thai nhi càng gia tăng, và những vong linh thai nhi này rải độc tố khắp nơi làm người ta bất an. Chúng nghĩ rằng: "Quý vị đã giết tôi sớm như vậy, tôi không để quý vị tránh thoát tội này đâu. Tôi cũng sẽ giết quý vị!" Vì thế, chúng ta có nhiều bệnh lạ lùng và không thuốc chữa.

Nợ Hồ Đổ

Hòa Thượng Tuyên Hóa Giảng ngày 16 tháng 6 năm 1980

Mỗi người hình dáng không giống nhau, thì nhân quả cũng khác nhau. Mỗi người thiếu nợ kẻ khác từ bao đời nay cũng khác nhau. Có nhiều người thiếu quá nhiều nợ, đến đời này trả, trả mãi không hết. Nên nói: "nợ cao như núi". Đó cũng là núi nghiệp chướng: núi ấy ngày càng cao lớn, ngày càng sâu dày. Nợ nợ chồng chất, rối rắm vô ngần, chẳng sao gỡ sạch. Đó là vì duyên có gì? Vì là ngày trước họ tính lời quá cao; đem tiền cho vay, họ lấy lời cắt cổ. Thật là lòng tham không đáy. Họ nghĩ rằng mình chiếm thượng phong, nào ngờ kết quả là mình chịu thua lỗ. Nghiệp chướng của họ ngày thêm sâu dày, đến độ cuối cùng họ chẳng sao rút chân ra được.

Có người thiếu nợ là phải làm cha, có người thiếu nợ là phải làm mẹ, có người thiếu nợ là phải làm chồng, làm vợ, hoặc phải làm con gái, phải làm con trai. Nên nói: "Cha mẹ đói khát, là nợ luân thường." Không biết là bao nhơn duyên hội họp để khiến vận mạng ngày nay của chúng ta an bài như vậy. Nhưng đa số người ta, vì không hiểu rõ mọi sự vốn có tiền nhân hậu quả, khó trốn tránh định nghiệp, nên có khi họ không chịu nhận nợ này, nghĩ rằng có thể quyt nợ chẳng trả. Rõ ràng là thiếu nợ song không chịu thừa nhận! Cũng chính vì có những kẻ không biết điều như vậy nên thế giới mới đầy chuyện rắc rối. Bạn có rắc rối của bạn, tôi có phiền phức của tôi, họ có phiền não của họ. Ai cũng có nhân quả tạt nạp, thiện ác xen lẫn, rối rắm chẳng chịt. Nếu ngẫu nhiên gặp được Phật Giáo, nghe được Phật lý thì mới hiểu được chút ít. Song le, hôm nay hiểu rõ, ngày mai lại hồ đồ mê muội. Rồi ngày mốt sáng óc, song ngày kế đó lại thành mê muội. Vậy là tới cục diện "trí, ngu bằng nhau". Hiểu biết và ngu muội thì bằng nhau. Lúc hồ đồ thì chẳng nghĩ đến tu hành, lúc sáng suốt thì nghĩ đến tu đạo. Nhưng thời gian tu trì thì ngắn ngủi, mà thời gian mê muội thì quá nhiều. Vì vậy thành quả do tu hành chẳng thể bằng tổn thất do ngu muội. Trí huệ ngày càng sa sút mà ngu mê ngày càng gia tăng. Rồi trong vòng kềm tỏa của màn vô minh, họ làm không biết bao là chuyện mê muội. Khi

lòng mờ mịt, thì sẽ dẫn tới thân mê muội luôn. Khi lòng khởi dậy tham, sân, si, thì thân sẽ phạm sát sanh, trộm cắp, tà dâm. Đó chính là những tương mục (nợ nần) mê muội, không thể nào thanh toán cho sạch.

Vì vậy trong gia đình thân quyến có lúc bất hòa: ví như cha con bất hòa, mẹ con tranh chấp, vợ chồng cãi lầy, anh em đấu tranh, chị em gây lộn... dù thứ chuyện rắc rối sản sinh. Chuyện đã như vậy, song họ chẳng ai thừa nhận, chẳng chịu thấy đây là nợ nần, mà ngược lại cảm thấy mình bị thiệt thòi. Kỳ thật, những việc trên xảy ra đều là do trước kia gieo nhân xấu nay gặt phải quả khổ. Trước kia gieo nhân gì, nay gặt quả là vậy, có gì đâu mà phải oán hận? Nên có câu rằng: "Kẻ biết mệnh trời thì không đứng dưới bước tường nghiêng đổ. Y không trách trời, không đổ lỗi cho người khác. Y biết hạ mình để học hỏi và nâng cao đạo đức để tiến lên." Người tu trước tiên phải hiểu lý nhân quả, không nên gieo nhân một cách bừa bãi, phải trồng nhân cho thanh tịnh. Nếu chuyện gì hợp với đạo lý thì mình tiến tới, không hợp đạo thì lùi lại. Không nên mờ mịt việc thiện ác khiến chúng rối rắm chẳng rõ; cũng không thể để chuyện thị phi đúng sai hỗn tạp chẳng rành. Một khi mình đã phân biệt được trắng đen, chân giả, thì phải nhân đó mà phản bổn hoàn nguyên, trở về với bản thể thanh tịnh, bản tánh chơn như mẫu nhiệm.

MƯỜI HAI NHÂN DUYÊN

Hòa Thượng Tuyên Hóa Lược Giảng

(Trích trong “Bát Nhã Ba La Mật Đa Tâm Kinh Phi Đà Tụng Kệ”)

“Mười Hai Nhân Duyên” cho chúng ta biết “Chúng ta chết như thế nào là tùy thuộc vào cách sống của chúng ta.”

Một đoạn trong Kinh Bát Nhã Ba La Mật Đa Tâm Kinh "... không vô minh hay diệt tận vô minh, cho đến không già chết hay diệt tận của già và chết (vô vô minh diệt vô vô minh tận nãi chí vô lão tử diệt vô lão tử tận.)" là nói đến Mười Hai Nhân Duyên. Mười Hai Nhân Duyên là lý do con người ở trong chu kỳ sanh tử bất tận. Chuỗi Mười Hai Nhân Duyên bao gồm: Vô Minh là duyên (tạo điều kiện) cho Hành (hành động), Hành là duyên cho Thức, Thức là duyên cho Danh Sắc, Danh Sắc là duyên cho Lục Nhập (tức là sáu giác quan), Lục Nhập là duyên cho Xúc, Xúc duyên Thọ, Thọ duyên Ái (ưa thích, ham muốn), Ái duyên Thủ, Thủ duyên Hữu, Hữu duyên Sanh, Sanh duyên Lão Tử.

"Vô Minh" là gì? "Vô Minh" là sự thiếu hiểu biết. Trong ngôn ngữ hàng ngày thì gọi là "bị lẫn lộn". Nghĩa là quý vị không hiểu rõ cái thật. Vì quý vị bị lẫn lộn và không hiểu rõ nên mới có những sinh hoạt mê lầm sai trái. "Sinh hoạt sai lầm" trong ý nghĩa này là quý vị làm những điều mà đáng lý không nên làm. Những sinh hoạt sai lầm này đưa đến nhận thức giả tạo hay là ý thức. Ý thức dẫn đến lầm lẫn danh và sắc. Lầm lẫn danh sắc đưa đến lầm lẫn lục nhập. Bởi

con người có sáu giác quan, dữ kiện bên ngoài đưa vào cơ thể và trí óc

qua sáu giác quan này. Từ lầm lẫn thân nhận của giác quan, khởi sanh lầm lẫn tiếp xúc. Khi có lầm lẫn tiếp xúc thì người ta muốn lầm lẫn cảm thọ. Từ lầm lẫn cảm thọ sanh ra lầm lẫn yêu thương hay ham muốn. Từ lầm lẫn ham muốn, này sanh lầm lẫn nắm bắt. Một khi có lầm lẫn nắm bắt, thì có lầm lẫn thành. Từ lầm lẫn thành, người ta lại sanh. Từ sanh mà có già và chết.

Những nhân duyên này khởi đầu từ vô minh hay lầm lẫn. Vì con người mê lầm từ đầu, nên mê lầm đến cuối; họ mê lầm trôi lăn từ đời này đến đời kế, và đến đời kế họ vẫn lầm mê. "Mười Hai Nhân Duyên" bắt đầu từ trạng thái tâm mê muội, và giải thích nguyên nhân làm chúng ta mê muội. Tiếc thay, người đời thường không hiểu được đạo lý này. Trong khi thật sự "Mười Hai Nhân Duyên" dạy chúng ta rằng: "Chúng ta chết như thế nào là tùy thuộc vào cách sống của chúng ta." Không may, vì người đời không hiểu rõ, họ đã làm ngược lại đạo lý này. Kết quả là những vấn đề rắc rối của họ càng ngày càng lớn hơn đến nỗi họ mang thai. Lúc đó vấn đề sẽ càng rắc rối hơn nữa khi thay vì sanh đẻ đứa bé, họ lại phá thai khi thai nhi chỉ mới được vài tháng.

Các dục vọng của con người, dù đó là ham muốn về thức ăn hay tình dục, do đâu mà ra? Tất cả đều là sản phẩm của vô minh. Vô minh chỉ là một tên khác của mê lầm. Khi niệm tưởng phát khởi, một mong muốn hành động liền theo sau. Vì có vô minh, nên có sinh hoạt tình dục. Những sinh hoạt tình dục mê lầm bắt nguồn từ trạng thái bị mê lầm, đây là "Vô Minh duyên Hành". Khi có hoạt động mê lầm thì ý thức mê lầm khởi sanh, và khởi sự tạo nên sự phân biệt mê lầm. Ý thức này còn được gọi là "thân trung ấm" (là thân hiện hữu trong khoảng giữa từ lúc chết đến khi có thân kế tiếp). Khi người đàn ông và đàn bà quan hệ tình dục, nếu thân trung ấm này có những nhân duyên liên hệ gia đình với hai người này, thì thân trung ấm này sẽ tìm cách sanh trở lại làm con của họ. Mối duyên ràng buộc giữa ý thức của thân trung ấm và hai người đang quan hệ tình dục đó mạnh đến nỗi dù xa cả hàng ngàn hay hàng vạn dặm, và dù chỉ có một đốm sáng nhỏ nhoi phát ra bởi hai người lúc quan hệ tình dục, thân trung ấm sẽ thấy ánh sáng đó và sẽ đến chỗ hai người đó để trở thành bào thai trong lòng mẹ. Do đó mới nói rằng "Hành duyên Thức".

“Thức duyên Danh Sắc”. Câu này có nghĩa khi bào thai trở nên hiện hữu thì có “danh xưng và hình tướng”. “Danh” chỉ bốn uẩn thọ, tưởng, hành, thức, trong khi sắc là nói đến sắc uẩn. Bốn trong năm uẩn (tức là thọ, tưởng, hành, thức) hiện hữu từ lúc trong lòng mẹ nhưng chỉ là những danh xưng; chưa thành hình. Khi hài nhi được sinh ra, tất cả năm uẩn (tức là danh và sắc) đều đầy đủ, sáu giác quan hay nơi để cảm nhận (mắt, tai, mũi, lưỡi, xúc giác và ý) cũng vậy.

Đây gọi là “Danh Sắc duyên Lục Nhập”. Sáu cơ quan cảm nhận nầy cùng với sáu đối tượng của cảm nhận (hình sắc, âm thanh, mùi vị, cảm giác xúc chạm, và đối tượng tâm thức) là khởi sanh ý thức về cái thấy, cái nghe, mùi, vị, xúc chạm và ý nghĩ. Khi tất cả sáu cơ quan cảm nhận hiện hữu đầy đủ, đứa bé bắt đầu biết liên hệ tiếp xúc với ngoại cảnh Vì thế, nên mới nói: “Lục Nhập duyên Xúc”. Sau khi có sự tiếp xúc, đứa bé bắt đầu có cảm giác thọ nhân tiếp xúc; ví thế “Xúc duyên Thọ”. Khi có cảm thọ, lòng yêu thích phát khởi (như là ưa thích hoàn cảnh vui sướng dễ chịu, và ghét hoàn cảnh không vừa ý). Vì thế, “Thọ duyên Ái (ưa thích)”. Sau khi sự ưa thích khởi sanh, đứa bé mong muốn để tìm kiếm và nắm bắt những gì nó thích. Vì thế “Ái duyên Thủ (nắm bắt).” Sau khi đã sở hữu cái mình ham muốn, việc nắm bắt sở hữu nầy đưa đến sự hình thành (trong dục giới, sắc giới hay vô sắc giới). Vì thế gọi là “Thủ duyên Hữu”. Bước kế tiếp là “Hữu duyên Sanh”; nghĩa là do sự nắm bắt và bám chấp, lại có sự tiếp tục tái sinh. Sau cùng “Sanh duyên Lão Tử (già và chết)”. Sau khi Sanh thì sẽ đến Già và Chết. Toàn bộ diễn trình này là vòng quay “Mười Hai Nhân Duyên”.

Nếu không có Vô Minh thì sẽ như thế nào? Thì sẽ không có Hành (sinh hoạt). Nói một cách khác, khi Vô Minh bị tiêu diệt, thì Hành bị tiêu diệt. Khi Hành bị tiêu diệt thì Thức bị tiêu diệt. Khi Thức bị tiêu diệt thì Danh Sắc bị tiêu diệt. Khi Danh Sắc bị tiêu diệt thì Lục Nhập bị tiêu diệt. Khi Lục Nhập bị tiêu diệt thì Xúc bị tiêu diệt. Khi Xúc bị tiêu diệt thì Thọ bị tiêu diệt. Khi Thọ bị tiêu diệt thì Ái bị tiêu diệt. Khi Ái bị tiêu diệt thì Thủ bị tiêu diệt. Khi Thủ bị tiêu diệt thì Hữu bị tiêu diệt. Khi Hữu bị tiêu diệt thì Sanh, Lão và Tử đều bị tiêu diệt. Đó là cách để chấm dứt chu kỳ Mười Hai Nhân Duyên. Do đó mới nói rằng: “vô minh tận bốn tánh không”, nghĩa là khi bốn tánh không thì không còn vô minh.

Khi tất cả mười hai nhân duyên liên hệ lẫn nhau nầy ngưng hiện hữu thì giống như bầu trời trong vắt xa thăm vạm dậm, giống như ánh trăng vàng vạc phản chiếu trên mặt nước trong. Nếu quý vị thật sự hiểu thấu đáo “Mười Hai Nhân Duyên” thì sẽ thấy giống như uống nước, khi quý vị khát nước và uống nước vào, thì quý vị sẽ tự mình biết được là nước đó nóng hay lạnh. Nếu quý vị không thật sự dụng công để tu hành và tinh ngộ hiểu được đạo lý “Mười Hai Nhân Duyên” thì thật vô dụng dù cho quý vị có nói rằng “Ồ, Mười hai nhân duyên là tất cả đều không, không, không!”

GIÁO DỤC BẮT ĐẦU TỪ TRONG BỤNG MẸ

Hòa Thượng Tuyên Hóa

Giảng ngày 25 tháng 10 năm 1988

Đứa bé sẽ chịu ảnh hưởng từ những ý niệm của người mẹ trong thời gian mang thai.

Này các bạn thiện tri thức, hôm nay chúng ta tụ tập trong căn phòng lớn này để bàn luận về giáo dục. Giáo dục là nền tảng của tất cả mọi người, nếu chúng ta xem thường vấn đề căn bản này tức là chúng ta đang "bỏ cái gốc để tìm ngọn, bỏ cái gần để tìm cái xa."

Sự giáo dục bắt đầu từ khi chúng ta sanh ra, những gì ta thấy và nghe đều có ảnh hưởng, và hình thành những hành vi trong cuộc đời của chúng ta. Do đó tục ngữ có câu: "Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng". Chẳng những sự giáo dục có ảnh hưởng đến con người sau khi sanh mà thậm chí ngay cả lúc còn trong bụng mẹ. Thí dụ, nếu người mẹ là một người thông minh hiểu biết thì điều này cũng ảnh hưởng tốt đến đứa bé, làm cho nó sẽ trở thành khôn ngoan và hiếu học. Nếu một người mẹ thường hay nóng giận trong khi có thai, thì đứa bé chắc chắn cũng sẽ nóng tánh sau này. Nếu người mẹ thường hay cứng đầu, không chịu nghe lời khuyên bảo của bất cứ ai, con của cô ta cũng sẽ trở nên khó dạy, muốn làm gì thì làm. Cho nên, sự giáo huấn cho thai nhi (thai giáo) rất là quan trọng.

Người phụ nữ là mẹ của tất cả công dân, vì thế họ là nền tảng của quốc gia. Với một vai trò quan trọng như thế trong xã hội, tất cả người nữ cần học cách thức giáo dục con cái, và trách nhiệm đó bắt đầu ngay từ lúc có thai. Trong thời gian mang thai, người nữ không nên tranh, cũng không

nên tham, không mong cầu, không ích kỷ, không tự lợi hoặc nói dối. Bởi một người mẹ có những hành động như trên thì sẽ khiến con của cô ta cũng có những tư tưởng và hành vi giống vậy. Cho nên lớn lên nó sẽ không trở thành một người công dân tốt được. Do đó các bậc phụ huynh cần chú ý điểm này và nên dạy dỗ con mình ngay từ lúc còn trong bụng mẹ.

Làm cha mẹ thì phải nêu gương tốt cho con, chớ nên thường xuyên tranh cãi, hoặc ích kỷ tự lợi, tham lam hay dối trá. Điều này rất quan trọng vì con cái sẽ quan sát và bắt chước theo cha mẹ chúng. Thật vậy, con nít rất dễ bị ảnh hưởng bởi môi trường chung quanh, thí dụ như khi học nói, chúng theo dõi cách người lớn nói chuyện rồi từ từ bắt chước theo đó mà nói. Cho nên các vị phụ huynh không nên nói là họ chỉ có thể sanh con chứ không thể dạy con được. Khi sanh ra một đứa con, quý vị đã đem lại cho đất nước này một người công dân mới. Nhưng nếu không biết dạy dỗ con mình cho tốt, như vậy đã không hoàn thành trách nhiệm của mình đối với tổ quốc và xã hội. Nói cách khác, nếu đứa bé lớn lên trở thành một phần tử xấu, có thể gây ra nhiều tai hại cho quốc gia và xã hội thì quý vị phải hoàn toàn chịu trách nhiệm vì đã không dạy dỗ chúng nên người.

Cho nên, làm cha mẹ thì nên đặt sự giáo dục con mình lên hàng đầu thay vì chỉ chú trọng đến việc kiếm tiền và theo đuổi danh vọng. Quý vị nên xem vấn đề giáo dục là nhiệm vụ quan trọng nhất, vì nếu có thể dạy con tốt thì điều đó rất quý, có giá trị hơn việc kiếm nhiều tiền bạc cho chúng. Bởi nhờ sự giáo dục đúng đắn, bọn trẻ lớn lên sẽ biết cách làm người ngay thẳng, và cũng biết cách bảo trọng thân thể chúng. Do đó trong thời gian thơ ấu trước khi đi học, cha mẹ chịu trách nhiệm dạy dỗ con mình trong lúc này.

Sau khi vào trường, các bậc thầy cô là những hình ảnh gương mẫu đối với học sinh. Dưới sự chỉ dạy minh bạch của thầy cô, các em sẽ học cách phát triển nhân cách và đức hạnh. Các em sẽ học cách hiếu thuận đối với cha mẹ và cung kính với các vị cao niên. Ngay từ đầu các thầy cô nên dạy các em về hiếu hạnh. Tại Vạn Phật Thánh Thành, ở trường tiểu học, các em đều được giáo huấn về đạo hiếu, được dạy phải thuận lời cha mẹ, thường xuyên phụ giúp trong gia đình, khiến cho các vị phụ huynh đều rất vui

lòng.

Các vị thầy cô, vì đào tạo nhân tài mà đảm trách việc giáo dục, là những người lấy giáo dục làm thiên chức nghề nghiệp, họ nên gánh vác trọng trách huấn luyện và rèn đúc trẻ em. Họ nên dạy các em học sinh không hút thuốc, không uống rượu, không dùng các độc dược hay thuốc phiện, nhứt là không nên có những quan hệ bất chánh với người khác phái.

TỰ DO CĂN HỢP LÝ

Hòa Thượng Tuyên Hóa giảng ngày 5 tháng 6, 1988

Nếu một nghìn một vạn trẻ em được thả lỏng, tự do phát triển, thì sẽ có một nghìn một vạn đứa trẻ trở thành hư hỏng, hại đời.

“Giáo Dục” là gì? Trẻ em phải được dạy làm người như thế nào? Người lớn phải dạy cho các em về tám điều đạo đức “Hiếu, Đễ, Trung, Tín, Lễ, Nghĩa, Liêm, Sĩ”; dạy các em cần phải biết “Chọn điều thiện để làm theo, chẳng thiện thì sửa đổi; thấy việc đúng với đạo lý thì tiến bước, việc trái với đạo lý thì tránh lui”. Đây là nền văn hóa Trung Hoa tại Á Châu. Văn hóa Tây Phương thì tự do mù quáng, họ hiểu chữ “tự do” một cách nhầm lẫn - đó là sự tự do không chịu trách nhiệm, sự tự do sinh con mà chẳng dạy dỗ đàng hoàng, sự tự do bỏ bê, chẳng đoái tưởng đến cha mẹ già yếu. Có con mà không lo dạy dỗ, như vậy thì sanh con ra để làm gì? Để con em tự do làm những điều chẳng hợp pháp ở trên thế giới này, có thể nói rằng đó là người lớn đã gây tội. Người già yếu thì cần được chăm sóc chu đáo. Có câu: “Người già cần được chăm sóc, trai tráng thì có chốn dựng tài trở sức, trẻ thơ được có nơi nuôi nấng dạy dỗ.”

Khi tuổi già đến, thân thể bị bệnh tật dày vò, tai thì lãng, mắt thì hoa, răng cũng chẳng giúp nên tích sự gì, lúc này con người rất là tội nghiệp. Theo nền giáo dục của Trung Hoa mà nói, thì “dưỡng tử phòng lão” - nuôi con để phòng ngày mình già yếu. Để dành ngày già yếu chẳng phải là cha mẹ có ý ích kỷ, muốn con cái phải săn sóc cho mình. Chẳng qua chỉ là cha mẹ đã nuôi dạy con cái thành người rồi, thì những người trẻ tuổi này cần nên trông nom cha mẹ của họ lúc già nua yếu đuối, sức lực đã hao mòn. Nếu chẳng phải như thế, thì sanh ra con cái quá đông để làm gì? Thành gia lập thất làm chi? Điều này chẳng phải là không có ý nghĩa sao! Cho nên, ở cái xứ này, vì lầm hiểu ý nghĩa của sự tự do, người ta để trẻ em tự

do phát triển theo cách thả lỏng. Quý vị xem kìa, nếu có một nghìn một vạn đứa trẻ tự do phát triển, tức là sẽ có một nghìn một vạn đứa trẻ vì lêu lổng mà hư hỏng mất rồi. Trẻ ngoan tốt, không chừng chỉ có một, hai đứa, những đứa trẻ nẩy bầm sinh đã có tánh nhân từ, biết làm việc tốt. Nhưng mà chẳng phải đứa trẻ nào cũng đều nhân hiền, đều biết "chọn điều thiện để làm theo, gặp điều chẳng thiện thì sửa đổi; thấy việc phải đạo lý thì tiến bước, trái đạo lý thì tránh lui". Trẻ em vốn là "gần đèn thì sáng, gần mực thì đen. Nhiễm hư xấu thì đen tối, lấm đục nhơ thì hoen ố." Thế nên, quý vị làm sao có thể chẳng màng, không chú ý đến bọn trẻ cho được?

Tại sao có nhiều trẻ em ở Tây phương hiện nay dùng ma túy? Quý vị xem thấy đó! Các học sinh Tiểu học, Trung học đã gần gũi những kẻ buôn bán ma túy, họ khuyên các học sinh này là: "Hút thứ này thì sẽ được thông minh! Thử cái này, bạn sẽ có khoái cảm đó!" Các học sinh liền thử ngay và có thể cảm thấy thú vị, nhưng thật ra là càng chìm đắm, càng ngu si thêm mà thôi! Tiêm nhiễm ma túy vào thân, ngày chỉ tối các em ở trong trạng thái "lâng lâng" như nhập thiền định, không biết trời trăng gì cả. Quý vị xem người hút thuốc mê kia, hễ đứng thì có thể đứng im hàng mấy giờ đồng hồ, nhưng đó chẳng phải là do sức thiền định (định lực) mà do bị thuốc độc khống chế đến nỗi mất hết sự suy nghĩ, đây há chẳng phải là bước đi vào ngõ đường cùng mất mạng hay sao? Ôi chao! Quý vị để mặc con cái cứ việc tự do phát triển, song sự tự do đó đưa dẫn các em đến con đường chết! Điều này gọi là tự do nhầm lẫn, sự tự do không hề chịu trách nhiệm, sự tự do thiếu tính hợp lý thật sự.

Tôi nói thêm với quý vị--các bạn cao niên, các bạn trung niên và các trẻ thanh thiếu niên--là quý vị đều phải chú ý một điều này. Điều gì ư? Hiện nay nền giáo dục trên toàn thế giới đã đi đến giai đoạn phá sản, có thể nói là không còn sự giáo dục gì nữa. Cái nền giáo dục này dạy những gì? Bây giờ họ dạy về hành vi quan hệ tính dục, và đây là điều sai lầm hết sức to lớn! Quan hệ tính dục có thể dạy, nhưng nên dạy các em làm cách nào để chẳng giao du bừa bãi, đừng có quan hệ xô bồ, bất chánh. Quý vị nên dạy cho các em biết tự trọng, giữ gìn lấy thân trong sạch, bảo vệ mình như hạt ngọc trắng tinh, đợi đến lúc trưởng thành sau đó mới hiểu biết về kiến thức tính dục. Chẳng nên cho phép trẻ em mới 5, 6 tuổi, ngày đến tối đều xem vô tuyến truyền hình. Màn ảnh truyền hình yêu quái nẩy dẫn dụ trẻ

con hư hỏng, dụ dỗ trẻ 4, 5 tuổi thì đã biết hôn hít, cũng biết ôm ấp nhau. Ôi thôi, quý vị bảo đây là thế giới gì? Loại tự do này thật là đáng thương! Đáng thương quá! Đáng thương lắm thay!

Tại sao tôi nói rằng nền giáo dục hiện nay đã bị phá sản? Quý vị thấy đó, trẻ con mà chẳng dạy chúng đạo lý căn bản làm người, thì nhà trường bây giờ khuyến khích cái gì chứ? Khuyến khích học sinh học cái gì kiếm được nhiều tiền nhất. Nếu làm bác sĩ kiếm được tiền nhiều nhất thì theo học ngành y khoa, nếu lên cung trăng kiếm được tiền nhiều nhất thì theo học khoa học. Ô! Người ta mài mê kiếm tiền đến nỗi cha mẹ cũng chẳng ngó ngàng tới, vợ con cũng chẳng màng đến, cái gì cũng đều mặc kệ hết!

GẦN MỰC THÌ ĐEN, GẦN ĐÈN THÌ SÁNG

Hòa Thượng Tuyên Hóa

Nếu các em có bạn trai hay bạn gái khi còn quá nhỏ thì cuối cùng các em sẽ bị thương tổn. Cũng giống như cắt đi một cái mầm nhỏ trước khi nó được phát triển toàn diện. Có ích lợi gì?

Tất cả các em học sinh! Những ngày đẹp nhất trong cuộc đời là thời gian trước tuổi hai mươi; được xem là "thời vàng son". Thời gian này, các em chưa mất bản chất trong sáng hay Phật tính của các em. Trong thời gian này các em cũng dễ bị hoàn cảnh ảnh hưởng. Nếu các em gần những người tốt, thì các em sẽ trở thành tốt. Nếu các em giao du với những người không tốt, thì các em sẽ trở nên xấu. Đây là đạo lý "Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng."

Nếu như gặp được thầy tốt bạn lành, các em sẽ học được học vấn thật sự, trở thành người có phẩm hạnh đoan chánh; trái lại, hễ gặp phải thầy bạn không tuân theo quy củ nề nếp học đường thì sẽ bị ảnh hưởng của họ, trở thành những kẻ không theo nề nếp trái với phong cách truyền thống đạo đức luân lý dân tộc. Các em nếu bị sơ ý vấp nhầm lỗi nhỏ thì sẽ thành con ngựa giở chúng phá đàn; còn nếu cố ý phạm phải tội lớn, thì sẽ trở thành phần tử hư hỏng thối nát của xã hội. Hãy đem lòng khắc ghi! Tự tánh của các em vốn trong trắng thuần khiết như mảnh vải trắng tinh, hễ tiêm nhiễm hư đốn thì trở thành xám tối, tiêm nhiễm vẩn đục tội bại sẽ biến thành màu vàng hoen ố. Các em đang được học tập trong hoàn cảnh ưu tú, tương lai nhất định phải làm người có lợi ích cho xã hội, cải thiện xu hướng nề nếp xã hội, phải có tinh thần biết hy sinh cái tự ngã nhỏ bé của cá nhân mình để hoàn thành cái đại ngã rộng lớn của tất cả đại chúng trong toàn thể xã hội cùng nhân loại và chúng sanh trong mười phương pháp giới.

Điều quan trọng nhất là nữ sinh không nên đi tìm bạn trai, và nam sinh không nên tìm kiếm bạn gái. Mỗi một em học sinh phải giữ cương vị phải tính của mình về vấn đề giao tiếp bạn bè. Không phải là các em không được có bạn trai hay bạn gái; tuy nhiên các em gái nên đợi đến khi hai mươi tuổi và các em trai nên đợi đến hai mươi lăm tuổi mới nên có bạn trai hay bạn gái. Làm được như vậy, các em sẽ không bị thương tổn. Nếu trẻ em đi tìm bạn khác phái trước khi cơ thể trưởng thành thì cuối cùng sẽ bị thương tổn. Vì thế dù cho các em muốn lập gia đình, các em nên đợi cho đến lúc các em được hai mươi hay hai mươi lăm tuổi.

Vì lý do này tại Vạn Phật Thánh Thành trường nam và trường nữ được tách biệt. Các em không nên lén lút tìm kiếm bạn trai hay bạn gái. Nếu tôi biết được rằng các em làm như vậy, thì các em sẽ bị đuổi. Các em nên để ý về điều này.

Tôi không ngăn cấm các em có bạn trai hay bạn gái. Điểm muốn nói ở đây là nếu các em tìm kiếm bạn trai hay bạn gái trước khi trưởng thành thì các em sẽ không thể là học sinh giỏi hay là con người tốt. Các em mỗi người nên là một học sinh giỏi và là một con người tốt để các em có thể làm những điều ích lợi trong tương lai. Nếu các em có bạn trai hay bạn gái khi còn quá nhỏ thì các em cuối cùng sẽ bị thương tổn. Cũng giống như cắt đi một cái mầm nhỏ trước khi nó được phát triển toàn diện – nó sẽ vô dụng và cuối cùng chỉ là cỏ dại. Nếu để cho những khao khát tình dục phát triển quá sớm, các thể hệ kế tiếp sẽ trở nên tệ hại hơn. Để lựa ra những hạt giống xuất sắc để trồng trọt, chúng ta phải đợi cho đến khi cây trưởng thành; cỏ dại thì chỉ là vô dụng. Tương tự như vậy, nếu các em hẹn hò với người khác phái khi còn quá nhỏ thì những hành động như vậy thật quá hấp tấp!

Trẻ em trong quốc gia này luôn xem vô tuyến truyền hình (ti vi). Chúng xem vô tuyến truyền hình nhiều đến nỗi biết đi tìm bạn trai hay bạn gái khi mới bảy hay tám tuổi. Điều này thật vô cùng nguy hại. Trong tương lai, nếu khuynh hướng này tiếp tục, đất nước này sẽ không có những kẻ tài năng. Tại sao lại như vậy? Vì mọi người đều hoàn toàn lầm lẫn.

MỘT KHI MẤT THÂN NGƯỜI, VẠN KIẾP KHÔNG ĐƯỢC LẠI

Hòa Thượng Tuyên Hóa

Khi các thai nhi bị phá thai, chúng mất thân người. Ngày nay, số thai nhi chết do phá thai vượt quá số người đang sống!

Câu hỏi: Theo Phật giáo, "thân người khó có được" và "một khi chúng ta mất thân này, chúng ta không thể trở lại thân người trong nhiều vạn kiếp." Như thế tại sao dân số thế giới hiện nay đang gia tăng nhanh chóng? Có vẻ như là số người sinh ra nhiều hơn số người chết. Phật giáo giải thích điều này như thế nào?

Hòa Thượng: Mặc dù mức sinh sản hiện nay cao, làm sao quý vị biết được là số người chết không cao hơn số người đang sống? Con số này không thể tính hay chứng minh chính xác bằng khoa học được; chỉ diễn tả bằng một sự so sánh. Khi Đức Phật còn tại thế, có một lần Ngài bốc một nắm cát và nói "Số người có được thân người giống như số cát trong bàn tay ta, còn số người mất thân người thì giống như cát trên trái đất." Số người sống trên trái đất dường như vô số, vô hạn. Tuy nhiên, làm sao quý vị biết được số người mất thân người lại không vô số lần nhiều hơn?

Số người chết trong quá khứ thì ít hơn ngày nay. Hiện nay, khó mà ước lượng con số chết vì cuồng phong, hỏa hoạn, tai nạn xe cộ, máy bay rớt, chiến tranh, và các vụ nổ nguyên tử... Thêm nữa, rất có thể là những người mất thân người, họ sẽ không được đầu thai làm người. Họ có thể tái sanh thành kiến, muỗi, hay dã thú. Làm sao chúng ta có thể chứng minh những con số này một cách khoa học?

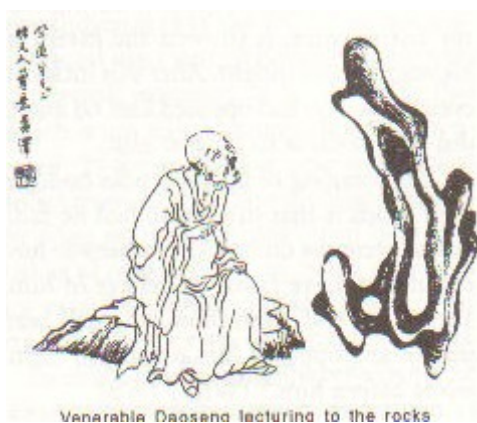
Sau khi một đứa bé chào đời, làm sao đứa bé đột nhiên lại có ý thức và cảm giác? Những câu hỏi căn bản như thế này, người bình thường không để ý và không nghiên cứu để tìm câu trả lời. Mặc dù có sự gia tăng rất lớn về dân số hiện nay; nhưng những chúng sinh mất thân người còn nhiều

hơn trước đây. Trong quá khứ không có quá nhiều kiến, muối, bọ và mối. Làm sao quý vị biết là những sinh vật sinh ra từ ẩm ướt, biến hóa hay từ trứng này không từng là người trong tiền kiếp.

Sau khi một người mất thân người, thể tánh hóa linh của người đó giảm đi. Linh hồn của một người có thể biến thành nhiều loại động vật, ngay cả có thể thành 84,000 con muỗi. Vì trí tuệ của người này bị phân chia ra trong nhiều thân, kết quả là chúng u mê và không còn linh nữa. Nếu người ấy muốn có trở lại thân người, người ấy cần phải "luyện lại từ đầu" như trong nhà máy hóa học, tiến trình này có thể cần thời gian rất dài.

Còn một điểm nữa, mỗi lần một người kết hôn, thì linh hồn của người ấy bị chia ra thêm một phần hay nhiều phần. Thí dụ, một người phụ nữ từng kết hôn với bao nhiêu người đàn ông, thì khi chết linh hồn của người phụ nữ đó cũng sẽ bị chia ra bấy nhiêu phần cho những người đàn ông đó. Nếu người đàn ông lấy nhiều vợ thì quả báo cũng như vậy. Một vấn đề lớn nữa là phá thai. Khi các bào thai bị phá, chúng mất cơ hội làm người. Ngày nay, số thai nhi chết do phá thai vượt quá số người đang sống!

Đối với chúng sinh vô tình, họ có thể khôi phục lại linh tánh của họ không? Có thể được, nếu họ gặp người có khả năng nói Pháp cho họ. Như trường hợp "Khi Đại Sư Đạo Sanh thuyết Pháp, đá cũng gật đầu đồng ý." Tuy nhiên, chỉ khi nào những chúng sinh vô tình này gặp bậc thánh nhân hay vị A La Hán, thì mới có được cơ hội như vậy.

"Khi Đại Sư Đạo Sanh thuyết Pháp, đá cũng gật đầu đồng ý."

THÀNH TÂM NIỆM DANH HIỆU BỒ TÁT ĐỊA TẠNG VƯƠNG CÓ THỂ SIÊU ĐỘ NGHIỆP CHƯỚNG

Hòa Thượng Tuyên Hóa, Vạn Phật Thánh Thành

Có một phần công sức thì sẽ được một phần kết quả tương ứng. Khi Địa Tạng Vương Bồ Tát biết quý vị thành tâm niệm danh hiệu Ngài, Ngài sẽ giúp siêu độ nghiệp chướng của quý vị.

"Trục tâm là Đạo Tràng". Bất luận quý vị là người xuất gia hay là tại gia, trong bất cứ hoàn cảnh nào đều phải thành thật và ngay thẳng. Không được nói dối, không làm những việc mạo hiểm, cũng không đấu cơ hoặc đánh cá ngựa. Trong bất cứ hoàn cảnh nào phải dùng tâm chân thật không dùng tâm cầu cạnh đua nịnh. Chúng ta phải có tâm chân thật trong mọi hoàn cảnh, cái tâm phải biết dung hòa để hòa hợp với người khác. Để có tâm chân thật có nghĩa là để tu Đạo Bồ Đề, và đừng bao giờ làm trở ngại hay chướng ngại người khác. Nếu chúng ta làm hại hay chướng ngại người khác, chúng ta tạo nhân cho quả báo xấu. Khi quả báo của chúng ta đến, nếu chúng ta không sám hối mà lại cứ tiếp tục lừa dối người càng nhiều thêm, thì chúng ta lại sẽ tạo ra thêm nhiều nghiệp xấu nữa, khó mà tiêu trừ được.

Lần này (năm 1982) khi tôi đến Châu Á, tôi có gặp một người phụ nữ là cô họ Hoàng ở Penang. Trong tiền kiếp cô thích ăn móng gấu và óc khi. Cô đập đầu khi nứt ra để uống óc khi. Cô cũng chặt móng gấu, chiên lên để ăn. Vì những nghiệp chướng trong quá khứ này, kiếp này cô sanh ra làm người phụ nữ. Tuy nhiên, thay vì sửa chữa lỗi lầm và bắt đầu đời mới, cô vẫn tiếp tục tạo nghiệp xấu. Cô đã giết hai nhân mạng bằng cách phá thai hai lần. Hai vong linh thai nhi bị phá thai này cùng kêu gọi những con ma là các chúng sinh mà cô đã làm hại trong tiền kiếp. Vì thế, cô bị ung thư.

Trong thời gian thăm tôi ở Penang, người phụ nữ trẻ này đã phát đại tâm sám hối và bệnh ung thư của cô đã thuyên giảm. Tiếc thay, hai tuần sau cô lại quay trở lại tập quán cũ, tái lập liên hệ với người bạn trai và lại còn làm những hành vi không phù hợp Phật Pháp.

Sau đó một thời gian ngắn, bệnh ung thư của cô trở lại. Cô bị bệnh là do nghiệp chướng của cô gây ra. Nếu cô thật tâm sám hối về những lỗi lầm trong quá khứ và sửa đổi lại thì cô đã có một phần vạn cơ hội để khỏi bệnh. Nếu không, không có thuốc nào có thể chữa và ngay cả Phật và Bồ tát cũng chẳng cứu được cô. Có câu nói rằng, "Tội từ tâm khởi, đem tâm sám." Nếu chúng ta không sám hối và sửa đổi với tâm chân thành, thì nghiệp chướng của chúng ta sẽ quay trở lại. Trong trường hợp của cô họ Hoàng, vì cô không thành tâm sám hối và sửa đổi, nên bệnh ung thư của cô đã trở lại.

Đáng lẽ cô phải viết thư cho tôi khi bệnh cô trở lại. Nếu cô ấy nói thật với tôi, có lẽ lúc đó còn có thể làm được cái gì đó. Thay vì làm như vậy, cô đã nói dối với tôi và nói với tôi là cô sắp sang Mỹ. Trước khi tôi rời Mã Lai, tôi có bảo cô rằng sau khi khỏe mạnh hơn và nếu có khả năng mua vé máy bay sang Mỹ, thì cô có thể đến Hoa Kỳ và xuất gia để tu hành. Nói cách khác, đáng lẽ cô phải sang Mỹ sau khi cô được chữa khỏi bệnh.

Nhưng, người phụ nữ trẻ này chỉ sang Mỹ sau khi khí bệnh ung thư tái phát; cô đến để chết ở Vạn Phật Thánh Thành. Chỉ đến lúc khi bệnh của cô đã quá tầm tay của Y khoa thì cô mới lên máy bay một cách rất khó khăn và đến Mỹ vào ngày 24 tháng trước. Với loại xảo quyệt này, bệnh của cô càng khó chữa lành. Vì hành vi của cô là hoàn toàn giả dối, không thành thật và thủ đoạn, ngay cả Phật và Bồ Tát cũng không thể giúp được cô.

Bây giờ cô đang ở trong bệnh viện, cơ hội sống chỉ còn 0.5 phần vạn. Tối nay chúng ta hãy thành tâm hồi hướng công đức cho cô, mong rằng cô sẽ bình phục. Mặc dù cô lừa dối tôi, lừa dối nơi tình giác này tức cũng có nghĩa là lừa dối mọi người ở đây, nhưng tất cả chúng ta đều có lòng từ bi. Cô ta từ nơi rất xa đến đây, hy vọng cô có thể được cứu sống khỏi tay tử thần. Nếu còn có thể cứu cô ta được, chúng ta nên cố gắng hết sức. Nếu không thể cứu cô ta, chúng ta cũng cố gắng hết sức. Nỗ lực của tập thể

rất mạnh, chúng ta thành tâm giúp cô tiêu trừ những nghiệp chướng của cô. Hãy theo tiếng mõ, và vì cô ta mà niệm hồng danh Bồ Tát Địa Tạng Vương.

Trong lúc chúng ta niệm danh hiệu Bồ Tát Địa Tạng Vương, những nghiệp chướng của cô đáng lẽ phải được tiêu trừ. Tuy nhiên, khi nghiệp quá khứ của cô được tiêu trừ thì nghiệp mới tích tụ lại cũng nhanh như vậy. Thật ra, chúng ta đang giúp cô ta tiêu trừ những nghiệp chướng vô tận mà lúc sanh ra cô đã có. Tôi nghĩ nếu chúng ta muốn cứu người này, chúng ta cần bắt đầu Thất Địa Tạng vào ngày mai. Hãy thành tâm niệm danh hiệu Bồ Tát và hồi hướng công đức cho cô, hy vọng cô sẽ bình phục. Khi chúng ta giúp người khác với lòng thành khẩn thì chư Phật và Bồ Tát nhất định cùng sẽ giúp chúng ta...

Hôm nay chúng ta cùng phát tâm để hồi hướng công đức cho người phụ nữ trẻ này. Có phải thân nhân của cô ta yêu cầu chúng ta làm công việc này không? Không, họ không có yêu cầu. Tuy nhiên, dù là họ không biết, chúng ta vẫn hồi hướng công đức cho cô. Là Phật tử, chúng ta không cần được thỉnh cầu mới giúp đỡ người khác. Chúng ta cảm thấy thương xót người phụ nữ trẻ này và cố hết sức mình để giúp cô ta. Chúng ta nương tựa vào uy lực của Bồ Tát Quan Thế Âm và Bồ Tát Địa Tạng Vương.

Nếu cô ta tỉnh lại thì thật là tuyệt hảo; nếu không, đó chỉ vì nghiệp chướng của cô quá nặng. Dầu sao đi nữa, chúng ta hãy cố gắng hết sức mình, tất cả chúng ta nên nỗ lực làm việc!

Hiện nay, càng lúc càng nhiều tai họa trên thế giới, trong khi đó càng lúc càng ít người tu Đạo Bồ Đề. Thêm nữa, càng lúc càng có nhiều người phá giới. Tại sao thế giới ngày càng trở nên tệ hại? Chúng ta hãy nghiên cứu câu hỏi căn bản này. Nguyên nhân của vấn đề này là con người không giữ năm giới, đặc biệt là giới không tà dâm. Đàn ông và đàn bà đều sai lầm nghĩ rằng thỏa mãn ham muốn tình dục là một loại khoái lạc. Như có câu nói là "Quay lưng với giác ngộ, Phối hợp với bụi trần" (bội giác hợp trần) và "nhận kẻ giặc làm con". Họ cho đau khổ là khoái lạc, đen là trắng, và cho sự thật là hão huyền. Họ quá mê đắm đến nỗi họ hành động cầu thả và không chánh đáng, dường như họ đi ngược đầu thay vì đứng thẳng. Thêm vào đó, thay vì biết giữ gìn tinh lực quý giá, những người nam nữ mỗi

ngày làm những việc mà cuối cùng chỉ là thương tổn chính họ. Đàn ông không biết cư xử như người đàn ông chính trực, phụ nữ không biết cư xử như người phụ nữ chính trực; những điều họ biết chỉ là làm cách nào để thỏa mãn ham muốn nhục dục của họ.

Ngày nay, nam nữ sinh viên, nhất là những người trong những đại học nổi tiếng, họ sống chung và tham gia những hành vi chung chạ. Những hành động này đưa đến những sự mang thai ngoài ý muốn. Để tránh những sự mang thai ngoài ý muốn này, các phương tiện ngừa thai được phát minh. Nhiều người nghĩ rằng dùng phương tiện ngừa thai tốt hơn là đối phó với những khó khăn do những sự có thai ngoài ý muốn. Thật ra, dùng biện pháp ngừa thai là không đúng vì nó ngược lại những chức năng sinh học trong việc giao hợp, và đó cũng là một loại nghiệp chướng. Thêm vào đó, những người phát minh ra những phương pháp ngừa thai cuối cùng đã gây hại cho nhiều thanh niên nam nữ, vì những người trẻ sẽ dễ dàng tham gia hành vi tà dâm hơn khi nghĩ rằng họ không phải lo lắng về chuyện có thể mang thai.

Ngoài phương pháp ngừa thai, nam nữ còn dùng sự phá thai để đương đầu với những bào thai ngoài ý muốn do những hành vi đối trụy của họ. Bằng cách phá thai, họ tạo ra một tội nặng nề hơn - tội sát sanh. Nói cho rõ, trong khi dùng biện pháp ngừa thai là một hành động sát sanh gián tiếp; thì phá thai là hành vi sát sanh trực tiếp. Tất cả những việc sát sanh này làm gia tăng lòng oán hận trên thế gian. Những năng lực xấu này cứ chồng chất, kết quả là có những bệnh lạ. Khi quý vị nghiên cứu sâu xa hơn, quý vị sẽ thấy rằng nếu đàn ông, đàn bà không luôn phá luật về hành vi luân lý thì đã chẳng xảy ra quá nhiều những bệnh tật lạ với những triệu chứng khác thường không giải thích được và không chữa được.

Bây giờ, ngoài ung thư còn có những bệnh khác cũng khó chữa hoặc không thể chữa được. Những vấn đề này đều đầu tiên bắt nguồn từ phạm giới về tà dâm, rồi thì giới sát sinh. Những hành động không chính đáng này sẽ có tiếp theo sau là sự phạm giới ăn cắp, nói dối và dùng chất say. Năm giới luật này là những luật lệ quan trọng nhất trong đời sống chúng ta. Vì thế, mọi người phải giữ năm giới. Thuở xưa, khi vị Chuyển Luân Thánh Vương còn ở trên thế gian để giáo hóa chúng sanh, mọi người đều giữ năm

giới, tuân theo và thực hành mười điều thiện (Thập Thiện) và ăn chay. Vào thời đó, không có thiên tai và mọi người được hưởng rất nhiều phúc báo, nhiều người có thần thông và mở ngũ nhãn. Trái lại ngày nay, tiêu chuẩn đạo đức ngày càng suy đồi. Sự suy đồi trong phẩm cách con người cũng làm cho cả thế giới suy đồi.

Quý vị có muốn biết tại sao có quá nhiều người bị ung thư? Tình trạng này là do nghiệp sát sanh tạo ra. Quý vị hãy suy nghĩ về việc này, qua sự phá thai, quý vị đã tận diệt những mạng sống ngay trước khi chúng có cơ hội chào đời. Trong hoàn cảnh này, sự oán giận của những bào thai không được sinh ra không thật là kinh khủng hay sao? Nói tóm lại, thế giới và con người càng ngày càng tệ hại hơn. Tất cả chỉ vì nghiệp sát sinh.

Người tại Vạn Phật Thánh Thành, vì biết nhân quả báo ứng tuần hoàn, chúng ta hãy làm giảm nghiệp xấu trên thế giới, như vậy thế giới sẽ không có nhiều thiên tai, giúp nhân loại bớt đi một chút đau khổ, và bệnh tật của nhân loại cũng bớt đi một chút. Chúng ta hãy cùng nhau giúp cô họ Hoàng xem như đây là một cơ hội để nỗ lực và thành tâm niệm danh hiệu Bồ Tát Địa Tạng Vương. Niệm danh hiệu Bồ Tát Địa Tạng Vương có thể giúp giảm nghiệp xấu của chúng sinh; và để cho những kẻ thù, thân nhân và những chủ nợ của họ từ vô lượng kiếp về trước được sinh về Tây Phương Cực Lạc. Lẫn tụng niệm này cũng sẽ giúp tất cả kẻ thù, thân nhân và chủ nợ của chúng ta được được sinh về Tây Phương Cực Lạc.

Hãy nhân cơ hội này để niệm danh hiệu Địa Tạng Vương Bồ Tát với sự nỗ lực và thành tâm. Khi chúng ta giúp những người đang bệnh hay đang đau khổ, chúng ta cũng đang độ cha mẹ, tổ tiên, kẻ thù, thân nhân, và chủ nợ của chúng ta trong những đời quá khứ, và giúp họ lìa khổ được vui, và liễu sanh thoát tử.

Có một phần công sức thì sẽ được một phần kết quả tương ứng. Khi quý vị niệm danh hiệu Địa Tạng Vương Bồ Tát với sự nỗ lực và thành tâm, Ngài sẽ cảm động. Biết rằng quý vị đang niệm danh hiệu Ngài với lòng thành khẩn như vậy, Bồ Tát Địa Tạng Vương sẽ siêu độ tất cả nghiệp chướng của quý vị, Ngài cũng giúp quý vị tu Đạo Bồ Đề, tiến bộ trên đường Đạo này mà không bị ma chướng, sớm tiêu trừ các nghiệp chướng, mau xa lìa đau khổ và vãng sanh về Thế Giới Cực Lạc. Đó là lý do chính để chúng ta

tham dự Thất Địa Tạng. Vì thế, mọi người hãy chân thật và thành tâm để siêu độ cha mẹ, tổ tiên, kẻ thù, thân quyến và chủ nợ của chúng ta trong những kiếp trước. Hãy để cho họ dùng cơ hội này để lìa khổ được vui. Đừng để thời gian trôi qua vô ích!

Lời Soạn Giả:

Dù cô họ Hoàng đã tạo nhiều nghiệp xấu trong quá khứ, cô đã phát đại tâm sám hối tại Penang. Trước đại chúng hơn hai ngàn người, cô thành thật nói về những hành vi không tốt đẹp của cô, và cầu xin sự gia hộ từ bi của chư Phật, chư Bồ Tát và của Hòa Thượng khi cô quyết tâm sám hối và thay đổi. Khi ấy bệnh ung thư của cô được thuyên giảm. Tuy nhiên, cô trở lại thói quen cũ sau khi phát tâm sám hối, và dùng phương tiện gian dối để đến Vạn Phật Thánh Thành. Vì cô làm thêm nhiều nghiệp chướng, nên khó mà tránh được nghiệp quả không lành. Vì thế, mặc dù bốn chúng đệ tử tại Vạn Phật Thánh Thành đã vì cô mà tổ chức hai Thất Địa Tạng và nhiều bác sĩ đã cố gắng để cứu cô, nhưng cô đã mất vài tuần sau đó. Chúng ta có thể nói rằng cô họ Hoàng đã hiện thân thuyết Pháp và hãy xem đây là sự cảnh tỉnh cho tất cả chúng ta.

PHẢN ẢNH CỦA ĐỆ TỬ

VỀ VIỆC PHÁ THAI

Sư Cô Hằng Vân trả lời các câu hỏi.

Kinh Lăng Nghiêm nói: “Do lòng ưa thích lưu chuyển thành chủng tử; do giao cấu phát sanh, hấp dẫn nghiệp tương đồng. ”, một khi thụ thai, tức có sanh mạng!

HỎI: Nếu như người mẹ đang mang thai, sau khi soi siêu âm phát hiện thai nhi trong bụng có tật bẩm sinh, như bị chứng bệnh chậm phát triển Down (hội chứng Down) chẳng hạn, xin hỏi có thể vì thế mà phá thai hay không?

ĐÁP : Phá thai nằm trong giới sát, thuộc về sát thai nên vẫn là phạm tội sát nhân. Trên căn bản, nếu như là sảy thai tự nhiên, hoặc là thai chết trong bụng, thì đó là do sinh mạng của thai nhi tự nhiên kết thúc, cho nên không kể phạm giới sát. Tuy nhiên, nếu như cố ý làm việc phá thai, đây tức là phạm giới sát.

HỎI: Nhưng nếu cha mẹ nuôi nấng đứa con tàn tật bẩm sinh này thì chẳng phải là họ phải cực khổ suốt một đời hay sao?

ĐÁP : Dĩ nhiên là cực khổ lắm, nhưng điều này là do có nhân duyên quả báo bên trong. Vì khi đứa con có khuyết tật đến đầu thai, là do có duyên với cha mẹ. Có câu “Vợ chồng là do tiền duyên, thiện duyên, ác duyên; không duyên thì chẳng gặp. Con cái vốn do nợ tức căn đời trước, thiếu nợ, trả nợ; không nợ thì chẳng đến.” Con đến đầu thai, phải có ba duyên thành thai là duyên cha, duyên mẹ, và duyên của chính đứa bé. Trong *Kinh Lăng Nghiêm* nói: “*Đồng nghiệp ràng buộc lẫn nhau mà hợp, mà tách rời, mà thành, mà chuyển hóa. Cái thấy phát sáng thì sinh hình sắc, thấy sáng thì ý tưởng thành hình. Nghịch ý thì ghét nhau, cùng ý thì thích nhau. Do lòng ưa thích lưu chuyển nên thành chủng tử; do thâm nạp niệm tương nên*

thành ra bào thai. Do có nhân duyên thai bào phát triển qua các giai đoạn Yết La Lam, Ất Bồ Đàm v.v...” Gọi là “đồng nghiệp”, là nghiệp của đứa bé và nghiệp của cha mẹ có cùng nhân duyên. Do đồng nghiệp nên sanh ra một thứ tình thương lẫn nhau, tức như keo và sơn quyện dính vào nhau. Do đó mà có những chúng sanh sinh ra từ thai, từ trứng, từ sự chuyển hóa, từ ẩm ướt.

Con người khi đến làm người, thì thức thứ tám đến trước tiên; lúc chết thì thức thứ tám rời đi sau chót. Thần thức vừa rời đi, trên thân liền lạnh; thức chưa đi, thân vẫn không thể lạnh. Cho nên nói “đi sau đến trước làm chủ nhân”. Con người từ sau khi chết cho đến lúc đầu thai thân mới thì trong khoảng thời gian thức thứ tám ở giữa này được gọi là “Thân Trung Ấm” hay còn gọi là “Thân Trung Hữu”. Thân Trung Ấm nhìn mọi vật đều thấy một màn tối đen, cái gì cũng chẳng nhìn thấy. Nhưng thân này có duyên với người cha, người mẹ nào, hoặc quan hệ cha con, mẹ con, tức là có cùng một loại nghiệp báo tương đồng. Lúc đó dù cách xa ngàn muôn dặm nhưng khi cha mẹ chẵn gối ăn nằm, Thân Trung Ấm sẽ thấy một tia ánh sáng nhỏ, sự vô minh của nó liền dấy động, lúc này liền có một luồng sức hút như nam châm hút sắt, không kể khoảng cách xa đến đâu, đều có thể hút nó sang đến để đến đầu thai! Đây gọi là “Do lưu giữ lòng ưa thích nên thành chủng tử; do giao cấu phát sanh, hấp dẫn nghiệp tương đồng.”

Sau khi thụ thai thì tuần thứ nhất được gọi là “Yết La Lam”, nghĩa là “khối đặc trơn đục như sữa”. Tuần thứ hai gọi là “Ất Bồ Đàm”, tức là do khối đặc trơn biến thành hình thai. Về sau thì phát triển dần thành thân hình vậy.

Trong pháp “Mười Hai Nhân Duyên” nói rõ Vô minh duyên hành, vô minh tức là người nam, người nữ sanh ra một thứ tình ý yêu thương, sau đó mới có chuyện phòng the. “Hành duyên thức”, có hành vi của hai tính phái, theo đó thì có một thứ thức, đây tức là “Nạp tướng vi thai” cái thức này. Trong lúc này, “Thân Trung Ấm” đầu thai, cũng tức là nói, lúc này đã có sinh mạng rồi. Cho nên giữa con cái và cha mẹ đều có một thứ nhân duyên đặc thù, dầu cho con cái có mang chứng bệnh dị tật gì, cũng đều có một nghiệp duyên đặc biệt cần phải nhận lấy.

Hồi xưa không có máy dò siêu âm nên thợ thai gì thì đều hạ sanh ra, bây giờ có máy dò siêu âm một khi soi rọi thấy là chúng ngu đần, liền đem phá bỏ, tưởng là đem dẹp bỏ đi cái phiền não về sau. Kỳ thật, thông thường những thứ duyên này chẳng phải là một thứ duyên lành, nhưng người làm cha mẹ phải nhận lấy bào thai đó. Nếu như cha mẹ chẳng cảm thông cho nó, lại đem nó giết đi, điều này sẽ càng làm tăng duyên ác với nhau trong quan hệ ác duyên này, không chừng trong đời sau nữa thì lại càng ghê gớm hơn, như “*Kinh Lăng Nghiêm*” đã nêu trong “Thập nhị loại sanh”, có một loại chúng sanh gọi là “Phi Vô Tướng”, loài chúng sanh này chẳng phải là không có tư tưởng, mà là tư tưởng bất bình thường. Tỳ như một loài chim cú sau khi sanh ra thì sẽ ăn thịt chim mẹ, lấy máu thịt của mẹ để nuôi thân mình. Khoa học cũng phát hiện ra một loài bọ hung ăn thịt mẹ nó. Vì sao nó phải ăn thịt mẹ, bởi vì trong đời quá khứ, họ có mối oán thù rất sâu.

Chẳng hạn có trường hợp lấy thù báo ân như trong quá khứ con là ân nhân của mẹ, mà mẹ không biết đã dùng đủ mọi cách làm con chết, để con chết không nhắm mắt mà lại chẳng có cách tổ oán. Cho nên trong đời này nó sanh làm con của người, mới ăn thịt mẹ nó. Đại loại là như thế, bên trong đó đều có một thứ nhân duyên quả báo. Tuy nhiên người thế gian chẳng hiểu rõ nhân quả. Cho nên khi nghĩ là bào thai có vấn đề thì cho rằng có thể phá bỏ; điều này có thể nói là trái ngược lên tuyệt. Trên căn bản một cái bào thai như thế không nên phá bỏ, mà là phải am hiểu để xóa trả nghiệp duyên.

HỎI: Nếu một cô gái bị cưỡng hiếp có thai, có thể được phá thai hay không?

ĐÁP : Tình trạng này khiến người ta rất là thương xót. Nhưng mà, nếu như vì thế mà đi phá thai thì đây là giết hại một sanh mạng. Cho nên ở trong tình huống bất hạnh như vậy, vẫn nên để đứa trẻ ra đời mà không phá thai. Tuy nhiên, suốt cuộc đời người con gái này có thể phải chịu nhiều đau khổ, nhưng từ góc độ nhân quả mà nói, đây là cách làm tương đối ổn thỏa hơn.

Phá thai, trong xã hội hiện nay là một sự lạm dụng bừa bãi, tôi kể một câu chuyện có thật, để quý vị lấy làm cảnh giác. Có một vị cư sĩ kể lại lúc bà mẹ của ông sắp vãng sanh trước đó một khoảng thời gian thì các hành vi của bà biến thành giống như là có ba con người, một chốc đổi thành như một bé trai, một lát lại biến thành một em bé gái, một hồi nữa thì trở lại hình dáng người thật của bà; lúc biến thành bé gái, bà còn biết theo ông cư sĩ ấy không hề. Nguyên là bà mẹ của ông ấy trong quá khứ đã từng phá thai hai lần, một lần thai nam, một lần thai nữ; bây giờ mấy thai này đến tìm “MẸ”, gá vào thân người “MẸ”. Cho nên trên đời này mọi người đều chỉ nhìn thấy được một bề mặt của cái “QUẢ”.

Chúng ta thử ngẫm nghĩ xem, con cái sau khi sanh ra đời đều là núm ruột được thương yêu nâng niu hết mức, được sự đùm bọc đầy đủ không thiếu sót mây may. Thế khi hủy phá đứa trẻ trong thai, thì cho dù là con cái đến do duyên thiện, cũng biến thành duyên ác, trở thành thù hận, thành ra “quý tí hơn khó hòa giải”.

Trong “*Kinh Lăng Nghiêm*” có đề cập đến: “Nếu dùng tài vật, hoặc công sức lao lực bồi thường đủ thì nợ sẽ tự chấm dứt. Nếu như giữa lúc trả nợ đó lại giết hại thân mạng hoặc ăn thịt lẫn nhau thì như thế mãi cho đến trải qua vô số kiếp nhiều như hạt bụi nhỏ cứ sát hại ăn nuốt lẫn nhau, giống như bánh xe xoay chuyển lúc lên cao lúc xuống thấp, xoay chiều đổi thế liên tục chẳng ngưng nghỉ. Trừ khi tu XA-MA-THA hoặc đến khi Phật ra đời, nếu không chẳng thể ngơi nghỉ.” Đây là nói giữa chúng sanh với nhau có nợ về phương diện tiền bạc, thì dầu là sanh thân người hoặc thân súc sanh, hoặc ở đời này hoặc đời sau, hoặc là dùng tiền vật, hoặc dùng công sức lao lực, phải trả sòng phẳng cho nhau, nợ trả đủ rồi, nghiệp báo như vậy đối với nhau đều chấm dứt. Trong sự âm thầm này tuy là không có người chủ chốt nhất định, nhưng bởi do quan hệ nghiệp lực, không ai muốn bị thiệt thòi, cho nên tuyệt đối không nên lợi dụng lẫn nhau, chỉ sau khi trả nợ công bằng thì món nợ mới tự nhiên ngưng dứt được.

Thế nhưng nếu như là món nợ mạng sống thì sao? Lúc kết oán lẫn nhau thì hoặc đem đối phương giết hại hoặc ăn thịt đối phương. Anh ăn thịt của tôi, thì tôi sẽ giết thân mạng anh; tôi ăn thịt anh, thì anh lại sẽ giết thân tôi; giống như bánh xe lăn mãi chẳng có lúc ngừng. Ngoại trừ được sức chánh

định Lãng Nghiêm hoặc có Phật ra đời để giải trừ tướng nghiệp tội nầy. Chỉ đến lúc đó đôi bên đều rõ biết lẫn nhau rồi, không tạo thêm nghiệp, như thế mới chấm dứt món nợ được. Nếu không thì biển máu thù sâu nầy, thì rất khó dập tắt.

Thảo nào Hòa Thượng Tuyên Hóa từng bảo: “Ta phải khuyên mọi người đừng có phá thai nữa, hãy suy nghĩ mà xem, một sanh mạng chưa kịp ra đời thì đã thành hỗn oan, khắp nơi là những tiểu quỷ đòi mạng, quý vị bảo xã hội sẽ yên ổn hay sao? Những tiểu quỷ nầy cần thiết gặp người có đạo hạnh, không tham tài lợi, mới có thể siêu độ họ được. Nhưng tiểu quỷ này rất khó hòa giải! Rất khó giải quyết việc này, vì vậy nghiệp tội tràn ngập khắp nơi, làm sao an ổn cho được?”

HỎI: Một người bà con của tôi là bác sĩ phụ khoa, nếu một thai phụ có khó khăn về kinh tế hoặc đã có con cái đông đúc v.v... thì bác sĩ đó có thể giúp bà ấy phá thai được không?

ĐÁP: Khoảng 30 năm về trước, hồi tôi chưa xuất gia, tôi xem trên báo có một bài viết của một cô y tá. Cô ấy kể lại rằng tại bệnh viện nơi cô làm việc, các y tá trẻ không dám trực ca đêm. Vì sao? Bởi vì trong phòng giải phẫu phá thai ở tầng lầu hai vào ban đêm thường hay vọng lại tiếng khóc của trẻ sơ sinh, cho nên các y tá trẻ bị hoảng sợ không dám trực đêm. Nhưng do gia cảnh nên cô y tá ấy tình nguyện làm ca đêm, vì như thế có thể chăm lo gia đình cô thuận tiện hơn; và lại cô có can đảm hơn, nên cô nhận làm y tá trực đêm. Sự việc thế nào? Dù phòng giải phẫu ở lầu hai của bệnh viện lúc về đêm vắng người thường hay vang vọng rõ ràng tiếng trẻ con khóc, cô cũng chẳng lấy làm lạ cứ tiếp tục trực ca đêm của cô.

Có một hôm lúc cô sắp tan ca vào lúc sáng sớm thì có một thai phụ sắp sửa lâm bồn đến bệnh viện, người sản phụ trông vẻ rất lo âu. Khi cô trở lại trực đêm tối hôm đó thì nghe biết sản phụ kia đã hạ sanh được con, nhưng vì sanh khó nên đã mất mạng. Không may cha của đứa bé cũng chẳng đến bệnh viện nên đứa bé được đặt trong phòng dưỡng nhi. Cô chẳng biết do nhân duyên gì, tự nhiên đặc biệt ân cần chăm sóc đứa bé; có lẽ là do thương hại đứa bé bị mất mẹ! Cô chăm sóc đứa bé qua một thời gian thì đến một hôm, khi cô đến nhận ca trực, cô y tá ban ngày bảo cô là hôm nay cha của đứa bé đã đến nhận con mang về rồi.

Sau khi trẻ được bông đi rồi thì ngay đêm đó khi cô y tá bắt chợt ngủ gục, trong mơ màng cô thấy bà mẹ sanh khó kia đến, nói với cô: “Cám ơn cô đã giúp tôi săn sóc cho đứa bé nhiều ngày qua, tôi thật rất cám ơn cô. Tôi sẽ phụ giúp cô chăm sóc các em bé khác.” Kể từ đêm hôm đó, khi cô đến trực ca, phòng giải phẫu lâu hai không còn tiếng khóc của trẻ sơ sinh vang vọng lại nữa!

Qua câu chuyện này, quý vị bảo là các thai nhi chưa sanh ra đời chẳng có tánh linh hay sao? Chúng chỉ là một khối thịt chăng? Khối thịt cắt ra là thịt chết; trên thân người chúng ta cũng đều có thịt, cái gì khiến thịt trên thân chúng ta hoạt động, trở thành một phần của sinh mạng chúng ta. Thai bào bám theo khối thịt này phát triển thành linh tánh của con người thì phải làm sao? Nếu đem thai bào cắt ra khỏi cơ thể người mẹ, thì tánh linh của thai bào đi đâu? Thai nhi có thể trở thành cô hồn lang thang trong cõi giới u linh chăng? Nó phải đi tìm ai để đòi món nợ (tánh mạng) này đây?

Có một cô con gái, vì trẻ người non dạ, thời học sinh đã từng đến một nhà thương phá thai; bấy giờ thai thì phá rồi, vết thương thân tâm tuy vậy khó mà bình phục. Vài năm sau, tại trước cửa bệnh viện này đã xảy ra tai nạn ngay nơi ngã tư đường hồi cô ấy đi phá thai ngang qua. Cho nên, việc làm phá thai này đối với người mẹ và thai nhi đều bị thương tổn cả thân và tâm!

Có một hôm, có vị nữ cư sĩ đưa ông bác sĩ phụ sản khoa của bà đến dạo tràng. Tại sao? Vì ông bác sĩ nầy bị chứng bệnh ung thư, hy vọng nương vào Phật lực và Bồ-Tát cứu giúp ông. Ông ấy nói với cô rằng ông rất chú trọng sức khỏe, mỗi ngày đều vận động để gìn giữ sức khỏe, nhưng chẳng biết tại sao lại có thể bị chứng bệnh ung thư. Thật ra, trong xã hội ngày nay với phong trào phá thai tấp nập, các bác sĩ hành nghề bác sĩ khoa phụ sản càng không thể không thận trọng! Chức trách người bác sĩ là “Tế thể cứu người”; phá thai cho người chính là phản ngược sự “cứu người”. Gieo nhân gì, hái quả nấy. “NGHIỆP” là do hành vi chúng ta mỗi ngày gây tạo ra; “NHÂN” là thỉnh thoảng chúng ta mới tạo ra, nhân nầy gieo trồng rồi, tương lai hái quả này. Như mùa xuân gieo hạt giống, hạt giống nầy gieo trồng xuống phải đợi đến mùa thu mới có thu hoạch. Từ lúc gieo trồng đến khi hái quả, đây gọi là “Gieo nhân hái quả”. “Nghiệp” này, tức là từ mùa

xuân đến mùa thu, trong thời gian này quý vị làm nhiều chuyện, tức là quý vị thường hay làm việc gì thì đây là “nghiệp”. Lấy thí dụ trên mà nói thì cô gái trẻ đi phá thai một lần, đây tức là “nhân”; bác sĩ khoa phụ sản thường hay phá thai cho người thì đây tức là “nghiệp”. Cái nghiệp này quý vị thường hay làm, thì có thể sẽ bị lãnh thọ quả báo bất cứ lúc nào, làm thiện tức là thiện nghiệp, làm ác tức là ác nghiệp.

“Giới Bồ Tát” trong “Kinh Phạm Võng” nói: “Đệ tử Phật không được tự mình giết, bảo người giết, dùng phương tiện giết, khen ngợi việc giết, thấy giết lòng vui theo,. Không dùng bất kỳ phương pháp nào, ngay cả đọc chú, để giết hại. Không được tạo nhân giết hại, duyên giết hại, phương pháp giết hại, nghiệp giết hại. Cho đến hễ chúng sanh nào có mạng sống, thì không được cố ý giết hại.” “Tự mình giết” tức là tự chính mình hành động kết liễu mạng sống của kẻ khác; cũng bao gồm tự mình kết liễu mạng sống của chính mình. “Bảo người giết” là tự mình tuy là không giết hại nhưng bảo người hành động giết, hoặc sai người thay mình đến nơi khác để giết, như vậy cũng giống chính mình giết chết, tội đều nặng như nhau.

Tôi kể câu chuyện thật xảy ra về việc “Bảo người giết”. Vào thập niên 80, có một vị Giám Đốc từ Đông Nam Á xa xôi đến Vạn Phật Thánh Thành để cầu thỉnh Hòa Thượng cứu giúp vì thân ông mắc bệnh ung thư. Hòa Thượng đưa ông vào trong Vạn Phật Bảo Điện của Thánh Thành, trước Chu Phật Bồ Tát mười phương và tứ chúng phát lồ sám hối, để cứu vãn nghiệp tội của ông. Ông kể ông phạm nghiệp ác một cách thảm khốc vô nhân đạo về nhân “miệng” vì ăn thịt chúng sanh như ăn óc khỉ, chân ngỗng v.v... Tiếp theo, Hòa Thượng hỏi ông: “Ông có từng giết người không?” Ông nói: “Tuyệt đối không có! Ngoại trừ khi tôi uống rượu say lái xe, vô ý đụng chết người mà không biết.” Hòa Thượng lại hỏi: “Thế vợ của ông thì sao?” “Chao ôi! Tôi nhớ ra rồi, tôi có từng bảo bà nhà tôi phá thai!” Cho nên, những sinh mạng này đều đến để đòi nợ ông! Do đó, nếu có người hỏi quý vị là có nên phá thai không thì cần phải khuyên họ chớ nên phá thai. Đừng bao giờ nói: “Nếu gặp khó khăn trở ngại thì đem đứa nhỏ phá bỏ đi.” Nếu quý vị bảo người phá thai thì bị xem là bảo người giết.

Quý vị trì giới thì có công đức của trì giới; phá giới thì có nghiệp tội của phá giới. Nói theo lý nhân quả, dù có hay không có thọ giới, nhân quả đều tồn tại. Việc giết thai là sai lầm, trên nhân quả trong âm thầm đều phải đối trả lẫn nhau. Tôi đã từng thấy giữa những bài vị siêu độ, có mười mấy bài vị thai nhi chưa ra đời cùng có chung một bà mẹ cầu siêu cho chúng, xem thấy khiến tâm tôi lo sợ cho bà mẹ đã mắc nợ quá nhiều sanh mạng! Con người hiện tại vô tri chẳng biết nên tạo thành sự vô tri trong đời vị lai; tương lai chẳng biết lại càng khiến người thêm vô tri, giống y trái cầu tuyết càng lăn càng lớn thêm!

HỎI : Xin phép hỏi Pháp Sư có cái nhìn thế nào về THÁNG CHÍN là tháng phá thai?

ĐÁP: Đây là chuyện hơn 10 năm về trước, một phóng viên truyền thông có hỏi tôi về vấn đề này. Bây giờ tôi chẳng hiểu tại sao tháng chín là tháng phá thai? Người phóng viên truyền thông trả lời: “Bởi vì học sinh nghỉ hè, cho nên rất nhiều chuyện xảy ra giữa quan hệ trai gái. Sau khi có thai rồi, học sinh phải trở về tựu trường vào tháng chín, thì đi phá thai.” Vậy đó, mười mấy năm trước phong trào như thế, bây giờ càng khởi phải nói nữa. Điều này kể ra, thật sự mọi người đều có trách nhiệm.

1. Từ cách ăn uống mà nói: Con người thì nên uống sữa người (mẹ), nhưng bây giờ trẻ con đại đa số uống sữa bò nuôi lớn; bò là thú, thú thì có tánh thú, người ta dùng sữa của thú để nuôi lớn con cái. Dứt sữa rồi sau đó lại là thịt cá ê hê, đồ ăn ngọt, thức ăn chiên xào. Dùng những thứ đồ ăn thức uống như vậy để nuôi trẻ con, bấy trẻ trông thấy bề ngoài hình như cao lớn nhanh chóng, sinh lý trưởng thành mau lẹ, nhưng chẳng có cơ sở sức khỏe thật sự, đồng thời dục niệm cũng nặng, mức độ tâm lý thành thực chính chắn không đủ theo kịp sự trưởng thành của sinh lý.

2. Lạm dụng bữa bãi mạng lưới thông tin (internet): Khi chúng ta hưởng dùng phương tiện khoa học kỹ thuật, phong trào này đưa đẩy cả thế hệ trẻ vào trong sự lạm dụng tin học truyền thông làm mất đi sự che chở bảo vệ, cảm dỗ quá lớn mạnh nên rất khó giữ thân không nhiễm hư xấu, cũng chẳng biết cách giữ thân tránh khỏi bị nhiễm hư xấu.

3. Về phương diện giáo dục mà nói: Giáo dục là phải dạy người “hiểu đạo lý”, chẳng phải “danh lợi”. Nhưng giáo dục hiện nay thì đi ngược lại với đạo lý. Cả thế hệ trẻ chẳng thọ nhận nền giáo dục thấm nhuần đạo đức, tức giống như không có gốc rễ, cứ theo dòng nước dần dần bị cuốn trôi, mất đi căn bản làm người.

Vì vậy, thức ăn làm tăng lòng dục vọng ham muốn, mạng truyền thông đưa đường dẫn lối sự ham muốn, đường lối giáo dục sai lầm lạc hướng... học sinh tự nhiên rất dễ dàng phóng túng hành động theo sự đòi hỏi của lòng ham muốn tình dục, nên thánng phá thai ra đời! Nếu có thể cải thiện giáo dục, ăn uống, tiết chế giảm thiểu tác dụng tiêu cực của khoa học kỹ thuật, nâng cao quan niệm đạo đức v.v... thì mới mong sau này hoàn toàn mất hẳn danh từ “Thánng phá thai”!

KẾT LUẬN

Có một lần, tôi tham dự một cuộc hội nghị, chủ đề là: “Sự ảnh hưởng của Phật giáo đối với xã hội.” Riêng cá nhân tôi cảm thấy: Lấy Phật pháp cải tạo lòng người, đây tức là sự ảnh hưởng lớn nhất! Đem thân phận người xuất gia của tôi mà nói, tôi thấy không nhất định cần phải đi ra ngoài làm một số công việc, như thế mới có thể giúp ích xã hội; mà là, đem quan niệm đúng đắn đến với mọi người, ảnh hưởng đến người người để họ đều có quan niệm đúng đắn. Giống như hiện nay chúng ta bàn thảo đến chuyên đề phá thai, đây là một sự thật nghiêm trọng đã tồn tại trong xã hội rồi, nếu như người người có quan niệm đúng đắn thì sẽ giúp cho rất nhiều sinh mạng. Cho nên, đem lại cho mọi người tri kiến (biết và thấy) đúng đắn, đây tức là một phần của sự hành trì Phật pháp vậy!

XIN LỖI CÁC CON NHÉ!

Bà mẹ họ Tăng

Một khi đã mang thai, thì không thể e ngại sự phiền phức, nhất định phải nhận lấy trách nhiệm để sanh sản vuông tròn, nuôi nấng dạy dỗ đứa bé trưởng thành.

Các con à! Hôm nay mẹ đặt bút viết lá thư này, nhưng mẹ chẳng những không biết tên của các con, mà ngay đến các con là trai hay gái mẹ cũng không biết nữa! Mẹ chỉ có thể gọi các con là “bé hai, bé năm”; nói cho cùng việc này đều là lỗi tại cha mẹ....

Bốn mươi một năm về trước, mẹ và ba của các con chỉ mới kết hôn được ba năm, thì mẹ có thai lần thứ nhì - tức là có thai bé hai, trong lòng rất lấy làm khó chịu. Lúc đó mẹ còn chưa học hiểu Phật pháp, chẳng biết lẽ phải đạo lý, vì vô minh phiền não, mẹ đã tạo ra nghiệp tội to lớn là đã đi phá thai. Sai lầm này làm mẹ nghìn đời ân hận. Sau khi giải phẫu, trong cơn hôn mê, mẹ chiêm bao thấy mình đã chết nằm trên giường, lại còn gặp bà nội của các con nói: “Nếu con sớm biết trước chuyện như vậy, thì con không nên phá thai!” Cho nên lúc đó mẹ đã từ cửa tử thần (quỷ môn quan) trở về! Cảnh tượng trong giấc mơ đó đến nay vẫn còn rõ mồn một trong tâm trí mẹ như mới vừa xảy ra.

Ba năm sau, mẹ lại có thai lần thứ năm - tức là có thai bé năm, lúc đó mẹ cũng còn chưa học Phật pháp, không biết là hễ khi có thai, thì không được chê phiền, nhất định phải chịu trách nhiệm sanh con và nuôi dạy con khôn lớn; bởi vì đây là nghiệp mình tạo, tự mình phải gánh lấy. Nhưng vào lúc đó, mẹ chẳng rõ đạo lý, đối với sự xuất hiện của con mẹ lại sanh phiền não dữ dội. Bởi vì 2 chị, 1 anh của con thầy đều còn nhỏ, hơn nữa lần này do ngựa thai thất bại nên mới lại có thai thôi. Cho nên, mẹ lại đi phá thai lần nữa, lại thêm lần nữa tạo nghiệp tội!

Sau này, mẹ rất may mắn có cơ hội gặp vị thiện tri thức – Tuyên Công Thượng Nhân (Hòa Thượng Tuyên Hóa), mẹ bắt đầu học hỏi Phật pháp, gần gũi đạo tràng chánh pháp, lúc đó mẹ mới biết cần tu hành mỗi ngày, sám hối, niệm Phật... theo thời khóa thường nhật. Ngoài sự hồi hướng cho các con ra, mẹ cũng vì các con mà làm mọi công đức lành. Thí dụ: lập bài vị siêu độ, vì các con thọ U Minh Giới... hy vọng các con sớm có ngày lia khổ được vui, sanh về Thế Giới Cực Lạc.

Hiện giờ mẹ đã ngoài sáu mươi tuổi rồi. Năm ngoái, người ta chẩn đoán bệnh mẹ bị ung thư vú, mẹ biết đây là báo ứng chín mùi do gây nhân giết hại thai bào, cần phải bình thân thọ nhận. Có lẽ nhờ học Phật pháp và nhờ nương vào sự gia bị của chư Phật Bồ-Tát, tuy mẹ vướng bệnh ung thư mà không bị đau đớn, cho đến việc giải phẫu mổ xẻ, cũng chẳng thấy đau. Hơn một năm nay, mẹ có thể sinh hoạt bình thường, như mọi người không khác. Cho nên, mẹ thật sự rất cảm kích chư Phật Bồ-Tát!

Tuy nhiên, dì của các con thì đã không được may mắn như mẹ. Để mẹ kể ra câu chuyện của dì này! Người chồng của dì làm việc nước ngoài, bản thân dì là một phụ nữ có nghề nghiệp, cuộc sống bận rộn, không có thì giờ chăm sóc con cái. Khi chuyển bụng sanh đứa con thứ hai, chồng dì vắng nhà, đứa bé là bé trai. Dì không hề hiểu Phật pháp, chẳng bàn tính với chồng, cũng không màng suy nghĩ đắn đo, chẳng do dự nói với bác sĩ rằng dì không muốn đứa bé sơ sinh này; vị bác sĩ này cũng rất to gan đem hài nhi hại chết. Do vô minh, dì đã tạo trọng tội sát nhân như vậy. Đến lúc dì 55 tuổi thì nhân quả báo ứng đến, dì bị ung thư vú. Tuy trải qua phẫu thuật, trị liệu hóa học... dù cách chạy chữa, hai năm sau dì vẫn không khỏi mà qua đời. Thật ra, dì của các con là người rất tốt, đại đa số người quen biết đều rất ngạc nhiên khi nghe dì bị bệnh ung thư. Ôi, nhân quả báo ứng thật không phải là chuyện đùa!

Còn có một người bà con khác, bà cũng là phụ nữ có nghề nghiệp, tánh tình nhu mì ôn thuận, nhưng chẳng hiểu Phật pháp. Bà đã từng phá thai trải qua chẳng biết mấy lần, về sau bà bị chứng ung thư, u bướu nổi cục đầy khắp thân mình, khổ sở khôn xiết, bệnh tình nghiêm trọng, các bác sĩ đành chịu bó tay, sau đó bà vẫn phải qua đời lúc chỉ mới 45 tuổi.

Nói đến tuổi của người bà con này mẹ lại ngẫm nghĩ đến các con, phải chi các con vẫn còn đây thì một đứa nay được 41 tuổi, một đứa nay được 38 tuổi. Theo như người bình thường, cũng đều đã thành gia lập nghiệp xong rồi.

Nhắc đến chuyện quan hệ vợ chồng, cần nên tôn trọng lẫn nhau, phải điều “TIẾT” sự ham muốn tình “DỤC”, thì sẽ không có con đông phiền phức. Tốt nhất gia đình nên sống theo lời Phật dạy, hiểu rõ nhân quả, có trí tuệ, có pháp nhãn lựa chọn, sẽ không tạo nghiệp tội. Hơn nữa cần nên ăn chay, vì ăn chay giúp thân tâm trong sạch hơn, dục niệm nhẹ hơn; ngược lại, ăn mặn thì dục niệm nặng, tiết dục chẳng dễ. Khi thật sự có con, nghìn vạn lần chớ nên phá thai, không được thối thác trách nhiệm. Đừng có giống mẹ tạo nghiệp tội vậy; tuy là lúc đó mẹ thật tình không hề biết gì.

Xin lỗi các con nhé! Xin tha thứ sự vô tri của mẹ, đã cướp đoạt mất cơ hội được làm người của các con! Mẹ phát nguyện đời đời kiếp kiếp sẽ xuất gia tu đạo, không phiền não bởi gia duyên ràng buộc, thì sẽ không tạo những thứ nghiệp tội này. Mẹ cũng sẽ đem công đức của sự tu hành hồi hướng cho các con. Lại thỉnh Đức Phật A Di Đà chiếu cố các con. Cũng hy vọng hai chữ “Phá Thai” sẽ xóa bỏ khỏi hẳn cõi thế gian này, và mọi sanh linh trùm khắp thiên hạ đều là khổ được vui!

NỖI NIỀM ĐAU XÓT SUỐT MỘT ĐỜI

Dương Quả Đồng

Phải chi thuở trước tôi không phá thai thì hôm nay đã có thêm một sinh mạng sống trên cõi đời này, cho nên về cơ bản, tôi không có cách gì để làm một bà mẹ đáng tự hào cả bởi thâm tâm mãi nuôi một niềm đau xót đầy hổ thẹn.

Tháng 10 năm 1988, tôi đã làm một việc mà suốt đời phải ân hận. Lúc đó tôi vừa mới tốt nghiệp Trung Học, khi biết mình đã mang thai, trong lòng lo ngại chuyện nầy sẽ khiến mẹ tôi xấu hổ, thế nên tôi chẳng hề hé môi cho người thân trong nhà hay biết, liền đi tìm cô bạn thân để bàn tính. Cô bạn liền mách rằng cô ấy biết nơi có thể phá thai. Chúng tôi bèn cùng nhau đi đến một nhà thương tư. Sau vòng vèn 30 phút đồng hồ phẫu thuật, mọi việc đã xong xuôi (kể cả kết liễu tánh mạng một sanh linh).

Sau khi chuyện xảy ra rồi, tuy ban ngày chẳng ai để ý thấy tôi có bất kỳ thay đổi gì, nhưng đêm nào tôi cũng khóc và nói với cái mạng sống kia những lời xin lỗi, khóc đến ngủ thiếp đi. Lòng tôi một mực áy náy xót xa, tôi thật là có tội với con trẻ. Trải qua nửa năm, tâm tư tôi mới từ từ lắng dịu. Cuối cùng, tôi chia tay với người bạn trai bởi vì mỗi khi nhìn thấy người đó, tôi lại sực nhớ mình là một người mẹ tàn nhẫn, đã cướp đoạt quyền sinh tồn của một đứa bé.

Ba năm sau, tôi gần như quên bằng chuyện xưa. Có một buổi chiều, tôi và người bạn cùng khóa tan học đang đi xe đạp về nhà, thì gặp phải tai nạn tại ngã tư đường và tôi bị trượt vấp ngã giữa đường, hậu quả không đáng lo ngại lắm. Nhưng khi vừa đứng dậy bước sang bên lề đường, tôi giật mình hoảng hốt vì ở ngay con lộ nhìn thẳng qua là ngôi y viện, nơi tôi đã đến phá thai. Lúc đó tôi kinh hãi thốt nói: “Thật quá trùng hợp!”

Lại thêm nửa năm sau, tôi quen người bạn trai mới, anh ấy dẫn dắt tôi đến với đạo Phật, khuyến khích tôi học Phật Pháp. Sau khi học Phật pháp, tôi mới biết mình đã phạm tội lớn nhất trên đời. Dẫu sao cũng không còn có

cách gì cứu vãn lại được! Duy chỉ có thể nhờ vào việc tụng Kinh hồi hướng hoặc tham gia các khóa lễ, lập bài vị cầu siêu cho đứa bé để tỏ lòng ăn năn sám hối của mình. Hiện nay tôi đã kết hôn và có con, nhìn thấy con mình khỏe mạnh trưởng thành, trong lòng tôi thường hồi tưởng rằng nếu thuở ban đầu tôi không phá thai, thì hôm nay cũng có thể đã có thêm một sinh mạng đang sống trên cõi đời này! Vì thế tôi hoàn toàn không thể nào tự hào là một bà mẹ, tận đáy lòng tôi vĩnh viễn mang một niềm đau xót đầy hổ thẹn!

Vào hạ tuần tháng tư năm 2007, tôi nằm mơ thấy một Pháp Sư đang xuống tóc cho một cư sĩ, và Đại Lão Hòa Thượng Tuyên Hóa đi ngang qua gần đó. Tôi rất mừng khi thấy Ngài, liền vội bước theo sau cho kịp. Đến khi Ngài đi vào một ngôi Đại Điện, có hai vị Pháp Sư đang canh giữ tại cửa, trước mặt tôi có một vị cư sĩ định vào nhưng bị ngăn cản; tôi cũng không ngại, chỉ muốn vào đó để theo cho kịp Ngài, ngạc nhiên thay là họ không cản tôi lại.

Sau khi tôi đã vào trong ngôi Đại Điện, không khí bên trong thật vô cùng trang nghiêm tĩnh lặng, nhưng tôi chẳng thấy bóng dáng của Hòa Thượng đâu cả. Lúc ấy lòng tôi rất lo lắng và nôn nóng, chỉ có một niệm khởi lên trong đầu là: “Nếu như để lỡ mất cơ hội này, chắc tôi chết mất.” Kế đó, tôi cúi đầu quỳ mọp sát đất mà khóc lóc. Khi đó, đột nhiên nghe thấy trên không có tiếng nói vọng lại: “Hãy tha thiết cầu xin sám hối!” Ngay lúc đó tôi liền giật mình tỉnh giấc chiêm bao. Sau khi tỉnh giấc, cảm giác kinh hoàng hốt hải trong mộng vẫn còn rõ như thật, cú thế nước mắt tôi tuôn trào không thể cầm lại được, trống ngực đập dữ dội, đó là vào lúc 7 giờ sáng.

Tâm trí tôi cứ mãi suy đi nghĩ lại: “Tha thiết cầu sám hối” là gì? Phải làm cách nào mới có thể “Tha thiết cầu xin sám hối” vậy? Tôi nghĩ đây là cách mà Hòa Thượng muốn cứu độ tôi, tôi cần phải trân trọng cơ may mình có được và không thể nào bỏ lỡ. Sau đó, tôi gọi điện thoại thỉnh giáo một vị Sư Cô, nhờ chỉ dạy tôi nên làm gì để “Tha thiết cầu xin sám hối”? Sư Cô đã từ bi dạy bảo tôi lễ bái “KINH PHẬT THUYẾT PHẬT DANH (Sám Hối

Hồng Danh Chư Phật). Thật kỳ diệu, khi tôi gọi điện thoại đến Vạn Phật Thánh Thành thì ở đó đang cử hành Khóa Lễ Bái Sám Vạn Phật và đang lễ tụng Kinh này.

Sau ngày tôi học Phật pháp, ngoại trừ việc sám hối nghiệp mà mình đã tạo do phá thai, tôi thường hay nghĩ tại sao tôi không biết Phật pháp sớm hơn một chút? Bởi nếu thế thì tôi đã không phạm phải tội lỗi tày trời như vậy. Hòa Thượng đã từng bảo xú Đài Loan mang nghiệp sát rất nặng, quá nhiều người phá thai, tôi chẳng may lại là một người trong số đó! Tôi có ý muốn đem kinh nghiệm bản thân ra để chia sẻ, cảnh tỉnh mọi người rằng ngàn vạn lần chớ nên khinh thường việc phá thai tạo nghiệp sát! Lấy điều khổ sở khi phải sanh con lúc chưa được cưới hỏi rồi đem so sánh với cái quả báo của tội sát sanh thì cái khổ đó thật ít ỏi, chẳng thấm vào đâu. Trên đời này chẳng có việc gì là không thể giải quyết được, muôn ngàn lần chớ nên chọn cách phá thai, sinh mạng mất đi rồi thì sẽ không bao giờ có thể lấy lại được! Phá thai rồi dù tôi có muốn quên đi cũng không làm sao có thể quên được, và suốt cuộc đời tôi cũng không có cách gì có thể chuộc lại lỗi lầm này!

ĐỪNG ĐỂ LỖI LẦM XẢY RA LẦN NỮA!

Vương Sĩ Minh

Đừng nghĩ rằng phá thai là lỗi của người phụ nữ mà thôi. Người đàn ông cũng có trách nhiệm và bị trả quả báo.

Vào khoảng năm 1987, chính phủ Đài Loan bắt đầu có một loạt canh cải những luật lệ được cởi mở trong sân trường. Trước đây, cách thức điều hành sinh hoạt sinh viên rất nghiêm túc. Thí dụ, có những luật không cho phép sinh viên để tóc dài, cấm nam nữ có liên hệ trong sân trường, và sinh viên không được vào vũ trường. Sau khi những luật lệ cởi mở này có hiệu lực, thường thấy những đôi uyên ương chụm lại ở sân trường, và trong những ngày lễ của trường, sinh viên đi khiêu vũ với bạn bè suốt đêm. Ở một phòng khiêu vũ, tôi gặp một cô là nhân vận chính trong câu chuyện này. Sau khi hẹn hò với nhau một thời gian, cô có thai và cô quyết định phá thai ngay lập tức. Vì lý do nào đó, tôi cảm thấy phá thai không đúng, và tôi đã lên tiếng chống đối. Tuy nhiên, cô bạn tôi vẫn giữ vững lập trường, cuối cùng tôi phải nhượng bộ và cùng đi với cô đến một bệnh viện. Chỉ trong nửa giờ, một sanh mạng bị hủy diệt. Trong lúc chờ đợi phòng đợi, tôi cảm thấy như dao đâm vào tim và đau đốn vô cùng. Tôi cảm thấy hổ thẹn và tội lỗi kinh khủng về sự sanh mạng bị đánh mất này. Việc này xảy ra vào tháng tư năm 1989. Tôi không thể tin là một sinh viên mới chưa tới hai mươi tuổi, tôi đã mang một việc thiếu suy nghĩ là mang một sự sống vào đời rồi ngu si dệp bỏ quyền sống này!

Vào đêm thứ sáu sau ngày phá thai, tôi mơ thấy một bé trai. Nó nhìn tôi hau háu, trong tay cầm một con dao. Thành linh, nó thọc dao vào cổ tôi, để lại một vết cắt rất sâu. Trong giấc mơ, tôi lấy tay che cổ, và tôi thức dậy

trong cái đau. Trong thâm tâm, tôi hiểu đó là đứa bé bị phá thai đã đến để trả thù! Từ đêm hôm đó trở đi, tôi thường thức dậy vào khoảng bốn giờ sáng vì đau bụng và sức khỏe của tôi bắt đầu giảm sút.

Tôi càng ngày càng nóng nảy đến độ nhiều lần tôi muốn đánh bạn gái tôi. Vào lúc đó, tôi không hiểu tại sao thân tâm tôi lại thay đổi như thế. Cho đến khi tôi quy y với Hòa Thượng Tuyên Hóa tôi mới ý thức việc phá thai là kinh khủng như thế nào. Tôi cố gắng hết sức để sám hối, cải thiện, lạy Phật, tụng Kinh, Chú và tụng tập nhiều loại công đức. Tôi chỉ mong là "đứa bé" sẽ tha thứ cho tôi.

Sự trả quả báo của tôi đã đến mười năm trước đây - tôi bị chẩn đoán có bệnh ung thư. Các bác sĩ tìm thấy một mầm ung thư ác tính dài bốn phân tây ở cổ tôi, chỗ mà đứa bé gây thương tích cho tôi trong giấc mơ. Mặc dù sau khi giải phẫu tôi có vẻ được chữa lành, tôi tiếp tục tu hành cần mẫn và hồi hướng công đức cho đứa bé, hy vọng tôi có thể chuộc lỗi lầm to lớn của tôi.

Vào lúc phá thai, chúng tôi đều còn trẻ và khờ khạo. Có lẽ chúng tôi sẽ không làm những lầm lỗi như thế nếu xã hội và nhà trường có những tiêu chuẩn nghiêm ngặt hơn, nếu việc ngăn cấm về nhày dầm không bị bãi bỏ, nếu chúng tôi đã được giáo dục nhiều hơn về đạo đức, hoặc bạn gái của tôi và tôi đã hành xử trong lễ giáo Thực ra, trong đời sống đôi bạn, không quan trọng là người nam hay người nữ biết hành xử theo lễ giáo. Chỉ khi nào một trong hai người quyết giữ gìn sự trong trắng của mình thì lầm lỗi sẽ không xảy ra.

Chia sẻ kinh nghiệm của tôi, tôi mong nhắc nhở tất cả mọi người nương theo những tiêu chuẩn đạo đức khi quan hệ trước hôn nhân, và đừng phạm vào những nghiệp chướng về tà dâm và sát sinh. Quan trọng hơn nữa, tôi mong được khuyến khích các người trẻ nên học để biết kiểm soát dục tình của mình, tập trung tư tưởng vào việc học hành, và tâm niệm về những lời cảnh cáo của các thầy cô và những người lớn tuổi.

Có lúc chúng ta nghĩ những lời cảnh giác này là câu chuyện nhàm tẻ thường và không màng để ý, cảm thấy rằng chúng ta có thể lèo lái mọi chuyện được bình thường. Nhưng, khi làm một lầm lỗi lớn, rất khó mà sửa lại được. Đừng trở thành một người như tôi, luôn mang mặc cảm và xấu hổ suốt cả cuộc đời không thể xóa nhòa được.

Cuộc hành trình trong đời sống chúng ta hãy còn dài. Cho nên chúng ta phải bình tĩnh khi có những mong muốn đột nhiên nảy sinh. Đừng nghĩ phá thai là lầm lỗi của chỉ người đàn bà. Người đàn ông cũng có trách nhiệm và chia sẻ kinh nghiệm quả báo không khác. Tôi chân thành mong rằng tất cả chúng ta sẽ cùng nhau làm việc để cung cấp giáo dục và giúp đỡ các bạn trẻ nhiều hơn. Tôi cũng mong rằng những bạn trẻ mau tỉnh ngộ ra khỏi những giấc mơ mê lầm, và đừng để những lầm lỗi này xảy ra nữa!

ĐÓ LÀ MỘT SANH MẠNG!

Cathie Chen

Đó là một sanh mạng. Một sanh mạng không thể bị xem thường hay đối xử theo ý mình muốn, một mạng sống không thể mang đến thế gian hay đem hủy diệt tùy theo ý thích của chúng ta.

Nhiều năm trước đây, một người bạn học trên lớp của tôi mê mẩn đi xem thầy bói. Cô ta đi tìm người thầy bói nói "thật đúng", và thích nghe những tiên đoán về đời mình mà không chán; dù xa đến đâu và phải xếp hàng chờ đợi lâu. Lúc ấy, tôi không thỏa mãn với cuộc đời tôi, với công việc và ngay cả với chính bản thân tôi. Vì thế tôi mong có người "bề trên" chỉ đạo cho tôi - làm sao tôi có thể phát triển và dùng khả năng của tôi đúng chỗ. Bạn tôi thật hết lòng mong ước lấy được chồng giàu sang, nên khi vừa nghe có thầy nào đoán đúng, cô ta xin nghỉ việc và bảo tôi đi với cô.

Lần cuối cùng tôi đi xem bói với bạn tôi, bà thầy bói này trông thật lạ. Chỉ cần đưa tên và năm sinh tính theo mười hai còn giáp, bà ta có thể nói quá khứ rất chi tiết. Tôi nghe đồn là một người bạn cùng trường của tôi đã đến xem. Dù người bạn ấy không tin, nhưng khi bà ta diễn tả khung cảnh chung quanh nhà cửa của bạn tôi đúng đến nỗi bạn tôi phải sợ hãi gật đầu lia lịa về những gì bà thầy bói nói. Tôi nghĩ câu chuyện đồn đãi này thật thú vị. Vì thế khi bạn đề cập ý muốn đến thăm bà thầy bói này, tôi vui vẻ cùng đi. Thực sự, tôi vẫn không biết tại sao không một người thầy bói nào tôi đã xem trả lời được những câu hỏi của tôi. Dù tôi hỏi cái gì, họ đều trả lời "Cô không có vấn đề gì cả." và không để ý đến tôi. Thành thật mà nói những chuyến đi như vậy chỉ là tốn tiền và thời gian. Ngược lại, mỗi khi cùng nhau đi xem bói, bạn tôi hỏi nhiều đến nỗi tôi buồn ngủ. Tuy nhiên, khi đến lượt tôi, người thầy bói chỉ nói vồn vện vài ba câu.

Trong chuyến đến xem người thầy bói cuối cùng này, cũng giống như những lần trước, tôi bị cự tuyệt "Tốt lắm, cô không có vấn đề gì cả." Sau đó bạn tôi hỏi đủ mọi câu hỏi về người bạn trai của cô ấy như bạn trai của

cô ấy có tốt không, có chung thủy, có kiếm được nhiều tiền, có cho cô ấy tiêu tiền, bao giờ thì lấy nhau... tôi cảm thấy buồn ngủ vì chỉ toàn nghe những câu hỏi. Bỗng dưng, người thầy bói bảo bạn tôi ngừng vì bà ta có điều muốn hỏi bạn tôi. Bà ta nói "Ba người kia đi theo cô là ai vậy?" Trời ơi, đó là loại câu hỏi gì vậy? Ngay lập tức, sự buồn ngủ của tôi tan biến. Tôi đứng nhẹ vào chân bạn tôi ở dưới bàn, nhưng cô ra dấu bảo tôi yên lặng.

Bầu không khí trong phòng trở nên khó thở. Bà thầy bói đứng dậy để tìm một mảnh giấy màu vàng và viết cái gì trên đó mà tôi không đọc được. Bạn tôi bắt đầu khóc và hỏi là mấy người đó là con trai hay con gái, họ muốn gì và họ có làm hại cô không? Tôi chợt hiểu -- cái chữ "họ" chỉ những vong linh thai nhi! Nghĩa là bạn tôi đã phá thai... ba lần!!! Tôi hoàn toàn quên mất người thầy bói nói gì sau đó. Chỉ nhớ bạn tôi khóc ròng, và người thầy bói bảo chúng tôi đốt giấy tiền (để cúng những vong linh thai nhi) và lạy Bồ Tát Quán Thế Âm.

Sau cái kinh nghiệm này, tôi không bao giờ đi theo bạn tôi xem bói nữa; nhưng thỉnh thoảng bạn tôi vẫn đến bà thầy xem bói. Tôi biết rằng bạn tôi đã nhiều lần làm nhiều cách để siêu độ những vong linh thai nhi, và cô ta cũng muốn tôi giúp bằng cách tìm hiểu làm thế nào để "cúng" những vong linh thai nhi. Một lần cô ta nói với tôi, "Khi tôi sống ngoại trú, tôi sợ lắm. Thỉnh thoảng tôi thấy "cái gì" giống như một đứa bé ở dưới bàn và đang chơi trốn bắt với tôi." Tôi nhớ là có nói với cô là có lẽ căn phòng của cô có gì đó không bình thường, và tôi bảo cô niệm danh hiệu Phật. Bây giờ mới biết là, cô ấy có những bí mật mà tôi không biết.

Vài ngày trước đây, một Pháp Sư hỏi tôi có thể vẽ vài hình minh họa cho quyển sách viết về phá thai mà Tổng Hội Phật Giáo Pháp Giới (DRBA) dự định xuất bản. Khi tôi đọc bản thảo Pháp Sư gửi, tôi cảm thấy căng thẳng và máu dồn lên đầu. Tôi không thể nào xóa được cái cảm giác này trong một lúc lâu. Tôi phải thú thật. Tôi bị phản ứng như thế này là vì tôi từng khuyên vài người bạn của tôi khi họ đang có thai, "Nếu không còn cách gì khác hơn, bạn nên phá thai." và "Bạn không cố ý làm điều này, như vậy mọi chuyện sẽ tốt đẹp."

Sau khi đọc những bài thuyết giảng của Hòa Thượng và của những Pháp Sư khác nói về phá thai, tôi thực sự sợ. Bây giờ tôi ý thức rằng bào thai là một sanh mạng, bào thai thật sự là một sanh mạng! Một sanh mạng được mang vào đời do một khoái cảm giây lát; và rồi chính sanh mạng này bị đập tắt vì là có thai ngoài ý muốn, hoặc vì có con sẽ gây khó khăn, hay nhiều lý do khác nữa... Tôi muốn khóc, vì tôi đã nói những điều sai trái với những người bạn của tôi! Làm sao tôi lại khuyên bạn tôi khi tôi không biết phân biệt giữa cái phải và cái sai, và bảo họ đừng lo lắng để họ cứ tiếp tục tạo những ác nghiệp như vậy?

Sau khi đọc bản thảo của quyển sách này, tôi đã cố gắng rất nhiều để trở lại trạng thái tâm hồn bình thường. Tôi mong tôi có thể vẽ nhanh vì Pháp Sư đang chờ đợi. Tôi run rẩy khi tôi vẽ vì những gì tôi đã làm làm tôi sợ. Nếu tôi biết về Phật Pháp trước đây, nếu tôi thành thật và siêng năng nghiên cứu về Phật Pháp với Hòa Thượng, có lẽ tôi đã không trở thành kẻ đồng lõa trong việc phá thai. Thêm vào đó, người bạn lớp trên tôi và các bạn khác sẽ ý thức và nhận ra lỗi lầm của họ sớm hơn, và sẽ thành tâm sám hối sửa đổi. Mặc dù không có người bạn nào của tôi nói về điều này sau khi phá thai, nhưng tôi biết họ rất hối hận về hành động phá thai của họ. Những gì họ đã làm luôn ám ảnh họ vì họ luôn tìm kiếm "người bề trên" có thể giúp họ siêu độ những vong linh của các thai nhi bị phá thai. Cái cảm giác hối hận không thể quên được theo đuổi họ suốt đời.

Người bạn trên lớp tôi lấy chồng năm ngoài, và cô có con. Tôi không có dịp gặp mẹ con cô vì bận rộn công việc. Qua điện đàm, cô nói là con trai cô thật khó nuôi vì đứa bé cứ khóc suốt đêm và phải ôm để dỗ cho ngủ và không ngủ thẳng giấc. Bạn tôi không có cách gì ngoài nghỉ việc để ở nhà trông con. Vì hầu như không có thì giờ để nghỉ ban ngày và không ngủ được ban đêm, bạn tôi sau cùng kiệt lực gần xiu. Tôi không biết con của bạn tôi khó nuôi, khóc suốt đêm, phải chăng có dính dáng gì đến quá khứ phá thai của cô ấy. Tuy nhiên, tôi hy vọng tôi sẽ đích thân đưa cho cô quyển sách này để cô ta và tôi cùng sám hối và duyệt xét lại thái độ của chúng tôi trong cuộc đời. Mặc dầu bào thai có thể chỉ là một miếng thịt trong lòng mẹ, nó là một sanh mạng. Một sanh mạng không thể bị xem thường hay đối xử theo ý mình muốn, một mạng sống không thể mang đến thế gian hay đem hủy diệt tùy theo ý thích của chúng ta.

PHẢI CÓ TRÁCH NHIỆM VỚI CUỘC ĐỜI MÌNH!

Vu An

Tôi không nói rằng là tôi can đảm. Tôi nghĩ đó là một sự chọn lựa rất thực tiễn (nghĩa là có con thay vì phá thai), và tôi cảm thấy một cảm giác an bình khi tôi làm quyết định này.

Mười năm trước đây, tôi đã làm một điều sai lầm. Do mê lầm, tôi đã mang thai trong lúc chưa kết hôn. Tôi biết rằng nếu tôi sanh ra đứa bé này, tôi sẽ là một người mẹ nuôi con một mình.

Trong vòng sinh tử xoay vần không ngừng nghỉ, rất khó được làm thân người. Vì vậy, tôi nghĩ nếu tôi hủy diệt một sanh mạng, tôi sẽ làm một người nào đó mất cơ hội được sanh làm người. Điều này quả là một hành động dã man. Cho nên, tôi nhất định giữ đứa bé, dù biết tôi sẽ có thể phải trải qua muôn vàn khó khăn, nhọc nhằn. Tôi sẽ không phá thai trong bất cứ hoàn cảnh nào. Bởi vì tôi phải có trách nhiệm với cuộc đời của tôi!

Độc thân mà lại có thai, tôi đã làm cho gia đình tôi đảo lộn. Gia đình tôi chia thành hai phe với hai ý kiến. Một phe thì lo ngại cho tương lai của tôi, nghĩ rằng tôi sanh xong nên đem con cho người khác nuôi; trong khi phe khác trong gia đình thì nghĩ rằng đứa bé là một phần tử của gia đình, và như vậy, nên giữ và nuôi đứa bé nên người.

Tôi sinh ra một bé gái, và chỉ có một mẹ và một con. Tôi cảm thấy có một ràng buộc đặc biệt giữa hai chúng tôi. Do đó tôi tự nuôi và giáo huấn con tôi. Tôi giúp con tôi học Phật pháp và hướng dẫn con phát triển cái niên đúng đắn về cuộc đời, ngõ hầu con có thể uốn nắn cuộc đời của mình và ngay cả có thể thành tựu nhận thức về "Pháp Thân và Đời Sống Trí Huệ" (Pháp Thân Huệ Mạng). Tôi cũng bắt đầu tự làm lại cuộc đời mới bằng cách hằng ngày quán chiếu năm giới - không sát sinh, không trộm cắp,

không tà dâm, không nói dối và không dùng chất say. Bằng cách để các giới luật này hướng dẫn suốt đời, tôi sẽ không còn lầm lỡ và đi sai đường nữa.

Con tôi bây giờ đã mười tuổi. Là người mẹ một mình nuôi con, tôi cũng phải đảm trách vài trò của người cha. Mặc dù con đường tôi đi có nhiều trở ngại, nhưng tôi đã làm cái gì tôi phải làm. Dù khả năng tôi thế nào đi nữa, tôi đã làm những gì tôi có thể làm. Ngay cả những việc khó đảm đương, tôi cũng vẫn làm. Nói tóm lại là tôi cố hết sức mình. Ngày nay, nhìn thấy con khôn lớn khỏe mạnh và hạnh phúc; những cố gắng của tôi không hoài công, dù trải qua bao gian nan khó khăn!

Đúng ra, tôi rất may mắn (có lẽ do sự trợ giúp của chư Phật và chư Bồ Tát) tôi có thiện duyên được gặp những người tốt, họ khuyến khích tôi nhìn vào tương lai. Để vững tin về tương lai, tôi gìn giữ lời Phật dạy, chắc chắn tôi có thể vượt qua mọi khó khăn, và như thế tôi vẫn tự tin vào tương lai..

Hơn mười năm đã trôi qua. Tôi không phạm thêm một lầm lỗi nữa (nghĩa là phá thai) để che đậy cái lỗi trước đó (có thai mà không kết hôn). Trái lại, tôi đã đối diện với lỗi lầm của mình, và nhận lãnh trách nhiệm vì hành động do mình làm. Tôi không thể nói là tôi can đảm; mà tôi nghĩ rằng đó là một sự lựa chọn thực tiễn, và tôi có cảm giác an bình khi tôi chọn lựa như vậy.

Ngoài ra, vì là người mẹ độc thân, cha mẹ tôi đã từng lo lắng rằng có lẽ tôi sẽ không có tương lai tốt đẹp. Cho nên cha mẹ tôi đã muốn tôi đem con cho những gia đình khác nuôi. Tuy nhiên, tôi có kinh nghiệm là bằng cách can đảm đối phó với lầm lỗi của mình và bình tĩnh nhận lãnh trách nhiệm thì đó là sự trưởng thành, có tương lai. Vì làm như vậy, bạn sẽ có tính tự quyết không lay chuyển mà nó sẽ giúp bạn cả đời.

Sau cùng tôi muốn tặng cho những người độc thân một lời khuyên - xin giữ gìn sự trinh bạch và tự trọng, đừng làm cùng lỗi lầm tôi đã làm mười năm về trước. Dính mắc vào tình dục trước hôn nhân là điều không đúng trong mọi hoàn cảnh, vì những hành động như vậy là nguyên nhân đau

khổ trong tương lai. Vì thế, đừng để mê lầm; hãy tiết chế dục vọng, hành động trong lễ giáo và tự trọng, và luôn tuân theo quy tắc. Chỉ có cách ấy bạn mới có một đời sống đẹp thánh thiện!

TÌNH MẪU TỬ THIÊNG LIÊNG

Tạ Quả Hương

Tình mẹ con chẳng phải đợi đến khi con trẻ ra đời mới kết nối; tình thiêng liêng đó đã chớm nở từ thuở đứa trẻ được tượng thai trong lòng mẹ; bà mẹ có tâm trạng lo nghĩ điều gì, con trẻ đều hoàn toàn nhận biết.

Tôi là cô giáo của lớp Nhi Đồng Phật học. Tôi nhớ có lần cùng một vài vị phụ huynh bàn luận về đề tài “Không sát sanh”. Khi tôi bảo với họ rằng “Phá Thai” là việc làm sát sanh, bởi vì việc này giống như chúng ta đem đi giết hại một mạng người đang sống khỏe mạnh; nhưng một số các bà mẹ trẻ tuổi thì không cho là đúng lẽ lắm. Lúc bấy giờ có một vị phụ huynh mới đem câu chuyện đứa con gái 3 tuổi của bà ấy ra kể lại cho chúng tôi nghe. Bà Diệp nói bà vốn là dự tính chỉ sanh hai đứa con mà thôi, cho nên sanh xong đứa thứ nhì thì ngừa thai. Nhưng ngạc nhiên thay, mấy năm sau đó bà lại bất ngờ thọ thai. Lúc đó bà cảm thấy có ba đứa con thì đông quá và thêm cực nhọc, nên sau khi được chồng đồng ý, bà quyết định sẽ đem cái thai được mấy tuần tuổi đó đi nạo bỏ.

Ngay đêm hôm đó bà nằm mộng thấy một đứa bé gái rất dễ thương đến nói với bà: “Mẹ ơi! Xin mẹ đừng có đem con ra bỏ, con sẽ rất ngoan!” Liên tục trong 3 đêm, tối nào bé gái cũng đều đến nói với bà cùng một lời như vậy. Bà nhận thức biết đây chính là đứa con gái của mình đến để van nài đừng đem nó giết chết. Bà Diệp không đành nhẫn tâm phá bỏ bào thai nên để cho thai tự nhiên phát triển và sau 10 tháng thì sanh ra cô bé.

Khi tôi gặp cô bé này, cô bé đã được 3 tuổi, rất ngoan hiền và dễ thương lắm, rất thích giúp mẹ lau chùi phòng vệ sinh. Câu chuyện của bà Diệp đã khẳng định rằng việc phá thai là một hình thức sát sanh. Thật ra phá thai là giết một người chẳng phải xa lạ, mà chính là đứa con ruột thịt của mình! Tục ngữ có câu “Mẫu tử liên tâm”, chẳng phải là sanh ra đời mới có sự nối liền giữa lòng con và mẹ, một khi thọ thai thì mẹ con đã kết nối với nhau rồi, bà mẹ lo nghĩ điều gì trong lòng, con trẻ hoàn toàn nhận biết. Cho nên mới gọi là “Thai Giác”. Chúng ta có thể hình dung được ấu nhi

thật đáng thương vô cùng khi hay biết được người mẹ đang mang thai nó muốn đem nó ra vứt bỏ, trong lòng nó sẽ khủng hoảng và vô phương cứu cứu. Đến cuối cùng khi bị giết rồi, thì chuyển sang thành lòng phần uất và oán hận. Ôi! Nỡ nào nhẫn tâm như vậy! Lòng dạ sao đành! Xin hãy suy nghĩ thật kỹ trước khi hành động!

NHẬN THỨC CỦA MỘT BÁC SĨ TÂM LÝ

Bác Sĩ Tâm Lý - Trang Nhã Trinh (Ya-Jen Chuang)

Sau khi nghe những câu chuyện của một bệnh nhân bị Rối Loạn Lương Cực, tôi nhận thức ra tại sao Hòa Thượng nhấn mạnh tầm quan trọng của việc trì giới...

Tôi làm quen với những bài thuyết giảng của Hòa Thượng vào khoảng bốn năm về trước, vào khoảng thời gian này tại Đài Loan đang có dịch bệnh SARS. Thật ra, bệnh SARS giống như các loại bệnh về hô hấp rất nguy hiểm và dễ lây mà Hòa Thượng đã đề cập trong những bài thuyết pháp. Là người làm việc trong ngành sức khỏe, tôi có nỗi lo sợ mỗi khi ra khỏi bệnh viện nơi tôi đang làm việc. Bởi vì tôi có thể bị cách ly nếu tôi bị cơn sốt dù là loại nhẹ nhất, do đó tôi rất ít đi đến bất cứ nơi nào. Vào lúc đó tôi gửi cho tôi những sách báo có những bài thuyết giảng của Hòa Thượng và tôi bắt đầu nghiên cứu những bài giảng này. Hòa Thượng nói rằng những người trì tụng Chú Đại Bi và Chú Lăng Nghiêm sẽ không bị bệnh dịch lây nhiễm, từ đó tôi học Chú Lăng Nghiêm.

Khi tôi đọc những bài thuyết giảng của Hòa Thượng, tôi kinh ngạc về cách Ngài nói lên chân lý và xiển dương đạo đức, Ngài không theo những lễ thói truyền thống để vừa lòng người. Tôi sống trong xã hội Đài Loan nơi chân lý trở nên hiếm hoi trong khi đó đối trá thì mỗi ngày mỗi gia tăng. Lòng kính trọng của tôi đối với Hòa Thượng khởi lên một cách tự nhiên. Lời giảng dạy của Ngài hướng dẫn tôi qua những khó khăn và những tình huống dễ lẩn lẩn trong nghề nghiệp của tôi, đã chuyển hóa tôi từ một người chưa bao giờ đụng đến Kinh điển thành con người mong muốn khám phá kho tàng Kinh điển quý báu, và giúp tôi hiểu những bệnh tâm thần từ quan điểm Phật Giáo. Ngài cũng chỉ ra cho tôi sự sai lầm của việc xem nhẹ giới luật và thay vào đó đã cho tôi hứng khởi để học hỏi và trì giới.

Sau khi tốt nghiệp, tôi đi vào ngành chuyên môn của mình với những mong đợi đầy lý tưởng. Tôi được làm việc bên cạnh những bác sĩ phân tâm thâm niên và đầy kinh nghiệm ở bệnh viện mà tôi hằng kính trọng. Thế nhưng,

một hôm tôi nhận ra những đồng nghiệp của tôi đã dùng sự hỗn nhiên và kính trọng tha nhân của tôi như là một yếu điểm để lợi dụng. Tôi đã trải qua trạng thái tâm lý bất ổn cao độ. Tôi bắt đầu tự hỏi có phải muốn thành công trong ngành của tôi, ngoài việc phát triển chuyên môn, tôi cần phải học cách lợi dụng yếu điểm của người khác để có lợi cho mình. Tuy nhiên, tôi biết tôi không thể làm được điều đó. May mắn thay, Hòa Thượng nhấn mạnh sự quan trọng của việc tuân theo các quy tắc về đạo đức và luân lý. Ngài cũng chỉ ra rằng chúng sinh sống trong thời mạt Pháp rất thường hay tranh chấp; do đó những hành vi nhằm làm lợi mình trên sự thiệt hại của người khác rất phổ biến. Những giảng dạy của Ngài đã tái xác nhận niềm tin ban đầu của tôi và cho phép tôi phân biệt rõ ràng giữa cái đúng và cái sai trong chỗ làm việc, cho nên tôi không còn bị phiền toái bởi những tranh giành hay thị phi.

Lớn lên ở Đài Loan, là sinh viên tôi phải học những sách cổ Trung Hoa (viết bằng chữ Hoa cổ điển). Tuy nhiên, tôi không hiểu nhiều lắm. Tôi đã phải đoán mò trong những kỳ thi cho những lớp này. Trước khi gặp lời dạy của Hòa Thượng, tôi đã học giáo lý Phật pháp, đã tham dự nhiều Pháp Hội thiển và niệm Phật; nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc học Kinh. Vì Kinh viết bằng chữ Hoa cổ điển, tôi tưởng rằng tôi sẽ không thể nào hiểu được trong kiếp này. May mắn thay, Hòa Thượng đã dùng ngôn ngữ đơn giản dễ hiểu khi giảng Kinh, vì thế tôi thể nghiệm được rằng sự súc tích của Kinh đã vượt xa kiến thức thế gian của chúng ta. Tôi cũng nhận thức được rằng Kinh đang nói về cách chúng ta suy nghĩ và hành động ngay trong đời sống hàng ngày, và sự nhận thức này khơi dậy lòng thích thú của tôi muốn nghiên cứu Kinh điển và mong muốn khám phá cái kho tàng Kinh điển này.

Là một bác sĩ phân tâm lâm sàng (làm việc trực tiếp với bệnh nhân), tôi đã gặp vài trường hợp bệnh tâm thần không thể chữa trị được; ngay cả sau khi dùng tất cả các phương pháp tâm lý trị liệu và những thuốc mới nhất. Khi gặp những bệnh nhân như thế, tôi không thể giúp gì cho họ, do đó tôi cảm thấy phần nợ và bất lực. Hòa Thượng có nói rằng những người bị rối loạn tâm thần thường là do phạm những nghiệp chướng trầm trọng, do đó những chúng sinh mà họ đã gây hại hay thiếu nợ cứ theo đuổi họ để tìm cách trả thù hay đòi nợ. Hơn nữa, con người cần có công đức và căn lành

mới gặp được thiện Pháp. Dựa trên đạo lý này, khi thảo luận với các bệnh nhân của tôi về những sinh hoạt hằng ngày của họ, tôi chú trọng khuyến khích họ làm những việc thiện nhiều hơn, như làm các việc thiện nguyện, điều đó sẽ giúp họ tạo công đức. Tôi cũng can ngăn họ để đừng phí phạm thì giờ đi tìm những khoái lạc.

Hòa Thượng cũng đề cập rằng “đồng tính luyến ái” là sai trái. Tuy nhiên trong khoa phân tâm học, vấn đề đồng tính luyến ái không còn được xem là một lệch lạc tâm thần nữa. Tôi cũng có một số bạn bè và bệnh nhân là “đồng tính luyến ái”. Tôi nhớ trong một bài thuyết giảng của Thầy Hằng Thật có nói rằng khi Hòa Thượng gặp những người đồng tính luyến ái, Ngài sáng suốt và từ bi giúp họ về phương diện giảm thiểu dục tính. Tôi theo lời dạy này như là hướng dẫn trong việc điều trị bệnh nhân hay giao tiếp với những bạn bè đồng tính luyến ái. Trên thực tế, không phải tất cả kiến thức đều đúng. Vì thế, tôi rất may mắn được học Phật pháp và những giáo pháp của Hòa Thượng, và sử dụng các giáo pháp này để tham cứu và suy tư về những kiến thức thế gian mà tôi dùng hằng ngày.

Trước kia tôi không hiểu các lý do của việc giữ giới, do đó tôi đã hoài nghi về việc giữ giới. Tôi tự hỏi, nếu tôi giữ giới chỉ vì những người khác đều làm như thế, thì làm sao việc giữ giới giúp tôi trong việc tu hành. Tuy nhiên, sau khi biết được Hòa Thượng nhấn mạnh về việc giữ giới và lắng nghe những câu chuyện của bệnh nhân, tôi đã hiểu được sự quan trọng của việc giữ giới.

Tôi xin chia sẻ với quý vị về những câu chuyện của một số bệnh nhân của tôi. Tôi có một bệnh nhân chừng bốn mươi tuổi bị Rối Loạn Lưỡng Cực Loại I. Ông kể cho tôi nghe là khi còn trẻ, ông nghi ngờ người bạn gái của ông không chung thủy, và không cần bằng chứng, ông đã giết người bạn gái. Ông bị án tù, sau khi mãn hạn tù ông bắt đầu một cuộc đời mới. Ông làm việc rất siêng năng, lập gia đình và nuôi nấng hai đứa con mà ông rất thương yêu. Nhưng đến khi ông có thể hưởng thành quả do công sức siêng năng của mình thì ông ngã bệnh. Ông được chẩn đoán là bị Rối Loạn Lưỡng Cực Loại I. Sự rối loạn tâm thần này là một loại bệnh tâm thần trầm trọng, cơ hội bình phục rất mong manh. Vợ ông nộp đơn ly dị và mang mấy đứa con đi mất. Kết quả là người bệnh nhân này đau khổ cùng cực.

Một thí dụ khác là về một số nữ bệnh nhân bị Rối Loạn Lương Cực Loại II. Khi tôi hỏi họ đã từng phá thai trong quá khứ hay không thì mới biết rằng bảy người trong số mười người này đã từng phá thai. Loại bệnh Rối Loạn Lương Cực này có hai giai đoạn: Giai đoạn Thích Đến Khùng Điên và Giai đoạn Buồn Đến Vô Vọng. Khi đang ở trong Giai đoạn Thích Đến Khùng Điên thì bệnh nhân cảm thấy hưng phấn, luôn tìm cách thỏa mãn những ao ước khác nhau và không cần biết những hậu quả nguy hại có thể xảy đến do hành động của mình. Ví dụ, họ có thể mua sắm không kềm chế được và cuối cùng bị ngập nợ, hoặc họ qua đêm với người lạ mặt. Khi trong Giai đoạn Buồn Đến Vô Vọng, bệnh nhân cảm thấy buồn chán, vô vọng. Vô vọng đến độ họ thấy đời sống không giá trị hay không còn ý nghĩa. Những cảm giác này có thể đưa họ đến tự vận.

Một câu chuyện để lại một ấn tượng sâu đậm trong tôi là về một người đàn bà trẻ đẹp có người chồng luôn yêu thương bà và hai đứa con ngoan. Sau nhiều năm làm việc chuyên cần, sau cùng người bệnh nhân và chồng có được cuộc sống tốt đẹp, có nhà, xe hơi và con cái. Chẳng may, người vợ mắc chứng Rối Loạn Lương Cực Loại II. Bà phải nhập viện mấy lần, nhưng những trị liệu đều không hiệu quả lắm. Mặc dù bà biết làm sao để sống một đời sống bình thường nhưng lại không làm được bởi vì mắc bệnh này. Khi tôi hỏi đến câu hỏi là bà đã từng phá thai hay không thì bà bảo tôi rằng trước khi kết hôn, bà đã một lần có thai, vì họ chưa kết hôn và sợ việc có thai ngoài hôn nhân sẽ làm cha mẹ bị mang tai tiếng nên họ đã chọn phá thai thay vì giữ lại thai.

Một thí dụ khác về một bệnh nhân chừng ba mươi tuổi bị bệnh Rối Loạn Trầm Cảm Nặng cứ tái đi tái lại. Cô bệnh nhân có một gia đình đàng hoàng. Chồng cô là kỹ sư vi tính biết chăm sóc vợ và hai con. Con gái của cô mới chỉ học tiểu học, nhưng cô bé rất hiểu biết. Mỗi khi cô phải nhập viện, cô bé đều gửi thư qua ba cô bé nhờ nhắn với mẹ là cô yêu và nhớ mẹ lắm. Sau khi cô về nhà, con của cô ở bên cạnh cô để bầu bạn, khuyến khích và làm cô hài lòng với cung cách xử sự rất ngoan của con. Tuy nhiên, khi cô có triệu chứng lên cơn bệnh trầm cảm, cô luôn tự hành xác. Mỗi khi cảm thấy thật buồn bực hay đau khổ, cô tự tông mình vào tường hay tự cắt mình; và tự giải tỏa nỗi đau trong tâm thần bằng cái đau thể xác. Trong những thời kỳ trạng thái bất thường gia tăng, cô làm như

vậy mỗi ngày. Khi được hỏi, cô cho biết cô đã từng phá thai. Mặc dù tôi không biết có phải bệnh tình của cô phát sinh từ việc phá thai hay không, nhưng tình trạng của cô ấy thật đáng buồn.

Sau khi nghe những câu chuyện này, tôi nhận thức được tại sao Hòa Thượng nhấn mạnh tầm quan trọng của việc giữ giới. Nếu con người có thể giữ giới, thì những việc giết hại đó sẽ không xảy ra, và họ sẽ không phải chịu đựng sự đau khổ của quả báo. Do đó, tôi quyết tâm học và giữ giới. Năm nay tôi có đủ may mắn được thọ Bồ Tát Giới ở chùa Vạn Phật Thánh Thành.

Mặc dù tôi chưa bao giờ được diện kiến Hòa Thượng, nhưng giáo lý của Ngài không ngừng hướng dẫn tôi vào con đường đúng đắn trong cuộc đời. Tôi tin vào tất cả các chỉ dẫn của Hòa Thượng, và từng bước cố gắng đem thực hành những điều Ngài giảng dạy.

Kệ Hồi Hương

Nguyện đem công đức xuất bản sách này,
Hồi hướng các hương linh thai nhi do phá thai
Đều lìa khổ được vui, vãng sanh Cực Lạc
Nguyện mọi người hiểu rõ lý nhân quả,
Không sát sanh, không làm hạnh tà dâm.
Cầu mong thế giới an lạc hòa bình,
Mọi chúng sanh sống an lành hạnh phúc.

Nam Mô Hộ Pháp Vi Đà Tôn Thiên Bồ Tát

TỔNG HỘI PHẬT GIÁO PHÁP GIỚI

VẠN PHẬT THÁNH THÀNH

Dharma Realm Buddhist Association

The City of Ten Thousand Buddhas

Tổng Hội Phật Giáo Pháp Giới (trước đây là Tổng Hội Phật Giáo Trung Mỹ) do Hòa Thượng Tuyên Hóa sáng lập tại Hoa Kỳ vào năm 1959. Hội ra đời với mục đích truyền bá giáo nghĩa chân thật của Đức Phật đến toàn thế giới. Nhiệm vụ của Hội là phiên dịch kinh điển, hoằng dương Chánh Pháp và xiển dương nền giáo dục đạo đức.

Các thành viên của Hội tu tập trên căn bản Sáu Đại Tông Chi do Hòa Thượng Tuyên Hóa định ra: không tranh, không tham, không mưu cầu, không ích kỷ, không tự lợi, không dối trá.

Ngoài ra còn thực hành Ba Đại Tông Chi:

“Dù lạnh chết, không phan duyên.

Dù đói chết, không hóa duyên.

Dù nghèo chết, không cầu duyên.

Tùy duyên không biến đổi; không biến đổi, tùy duyên.

Giữ vững Ba Đại Tông Chi.

Xả mình vì Phật sự.

Tạo mạng là bốn phận.

Chánh mạng là việc Tăng.

Gặp sự việc, hiểu đạo lý.

Hiểu đạo lý, áp dụng vào sự việc.

Truyền thừa mạch huyết Tổ Sư tâm truyền.”

(Đống tử bất phan duyên,

Nạ tử bất hóa duyên,

Cùng tử bất cầu duyên.

*Tùy duyên bất biến, bất biến tùy duyên,
Bảo định ngã môn tam đại tông chi.*

*Xả mạng vi Phật sự,
Tạo mạng vi bổn sự,
Chánh mạng vi Tăng sự.
Túc sự minh lý, minh lý túc sự,
Thối hành Tổ Sư nhất mạch tâm truyền.)*

Nhiều năm qua, Hội đã thành lập nhiều đạo tràng như Vạn Phật Thánh Thành, Pháp Giới Thánh Thành với tầm vóc quốc tế, không phân biệt tín ngưỡng, không phân biệt đảng phái. Hội vô cùng hoan nghinh tất cả những ai dẫn mình trên con đường nhân nghĩa, đạo đức, chân lý với mục đích minh tâm kiến tánh - tới các đạo tràng như trên để cùng nhau nghiên cứu học hỏi và tu trì.

CÁC ĐẠO TRÀNG VÀ CHI NHÁNH

Vạn Phật Thánh Thành
Dharma Realm Buddhist
Association &
The City of Ten Thousand Buddhas
4951 Bodhi Way, Ukiah, CA 95482
U.S.A.
Tel: (707) 462-0939
Fax: (707) 462-0949
<http://www.cttbusa.org>
Email: cttb@drba.org

Học Viện Dịch Kinh Quốc Tế
The International Translation
Institute
1777 Murchison Drive,
Burlingame, CA 94010-4504 U.S.A.
Tel: (650) 692-5912
Fax: (650) 692-5056

Chùa Phật Giáo Berkeley
Institute for World Religions
(Berkeley Buddhist Monastery)
2304 McKinley Ave.,
Berkeley, CA94703 U.S.A.
Tel: (510) 848-3440
Fax: (510) 548-4551

Chùa Kim Sơn
Gold Mountain Monastery
800 Sacramento Street,
San Francisco, CA94108 U.S.A.
Tel: (415) 421-6117
Fax: (415) 788-6001

Chùa Pháp Giới Thánh Thành
City of the Dharma Realm
1029 West Capitol Ave.,
W. Sacramento, CA95691 U.S.A.
Tel: (916) 374-8268
Fax: (916) 374-8234

Chùa Kim Thánh
Gold Sage Monastery
11455 Clayton Road,
San Jose, CA95127 U.S.A.
Tel: (408) 923-7243
Fax: (408) 923-1064

Chùa Kim Luân
Gold Wheel Monastery
235 N. Ave. 58,
Los Angeles, CA90042 U.S.A.
Tel: (323) 258-6668
Fax: (323) 258-3619

Chùa Long Beach
Long Beach Monastery
3361 East Ocean Boulevard,
Long Beach, CA90803 U.S.A.
Tel: (562) 438-8902
Fax: (562) 438-8902

Chùa Phước Lộc Thọ
Blessings, Prosperity & Longevity
Monastery
4140 Long Beach Boulevard,
Long Beach, CA90807 U.S.A.
Tel: (562) 595-4966
Fax: (562) 595-4966

Hoa Nghiêm Tinh xá
Avatamsaka Vihara
9601 Seven Locks Road,
Bethesda, MD 20817-9997
Tel: (301) 469-8300
Fax: (301) 469-8300

Chùa Kim Phong

Gold Summit Monastery

233 First Ave. West,

Seattle, WA98119 U.S.A.

Tel: (206) 284-6690

Fax: (206) 284-6918

Chùa Kim Phật

Gold Buddha Monastery

248 East 11th Ave.,

Vancouver, B.C., V5T 2C3 Canada

Tel: (604) 709-0248

Fax: (604) 684-3754

Chùa Hoa Nghiêm

Avatamsaka Monastery

1009 Fourth Ave., S.W.

Calgary AB, T2P 0K8, Canada

Tel/ Fax: (403) 234-0644

Hội Phật Giáo Pháp Giới In Kinh

Dharma Realm Buddhist Books

Distribution Society

11th Floor, 85 Chung-hsiao E. Rd.,

Sec.6,

Taipei, Taiwan, R.O.C.

Tel: (02) 2786-3022

Fax: (02) 2786-2674

Chùa Pháp Giới

Dharma Realm Sagely Monastery

20, Tong-his Shan-chuang, Hsing-

lung Village,

Liu-kuei, Kaohsiung County, Taiwan,

R.O.C.

Tel: (07) 689-3713

Fax: (07) 689-3870

Chùa Di Đà

Amitabha Monastery

7, Su-chien-hui, Chih-nan Village

Shou-feng,

Hualien County, Taiwan, R.O.C

Tel: (03) 865-1956

Fax: (03) 865-3426

Phật Giáo Giảng Đường

Buddhist Lecture Hall

31 Wong Nei Chong Rd., Top Floor,

Happy Valley, Hong Kong, China

Tel: (852) 2572-7644

Fax: (852) 2572-2580

Chùa Bát Nhã Quán Âm

Prajna Guanyin Sagely Monastery

Batu 5 1/2 Jalan Sungai Besi, Salak

Selatan,

57100 Kuala Lumpur, West Malaysia

Tel: (03) 7982-6560

Fax: (03) 7980-1272

Chùa Pháp Giới Quán Âm
Dharma Realm Guanyin Sagely
Monastery

161, Jalan Ampang,
50450 Kuala Lumpur, Malaysia.
Tel: (03) 2164-8055
Fax: (03) 2163-7118

Liên Hoa Tinh xá
Lotus Vihara

136, Jalan Sekolah,
45600 Batang Berjuntai, Selangor,
Malaysia
Tel: (03) 3271-9439

Chùa Quán Âm
Guan Yin Sagely Monastery

No. 166A Jalan Temiang,
70200 Negeri Sembilan, West
Malaysia.
Tel/Fax: (06) 761-1988

Phật Giáo Pháp Giới Mã Lai
Malaysia Dharma Realm Buddhist

Association Penang Branch
32-32C, Jalan Tan Sri Teh Ewe Lim,
11600 Jelutong, Penang, Malaysia
Tel: (04) 281-7728

Chùa Pháp Duyên
Fa Yuan Sagely Monastery

1, Jalan Utama, Taman Serdang
Raya,
43300 Seri Kembangan, Selangor,
Malaysia
Tel: (03) 8948-5688

Chùa Kim Ngạn
Gold Coast Dharma Realm

106 Bonogin Road, Mudgeeraba,
Queensland 4214, Australia
Tel/Fax: (61) 755-228-788,
755-227-822

NHỮNG VONG LINH THAI NHI VÔ TỘI

© 2017

Vạn Phật Thánh Thành

Dharma Realm Buddhist Association &

The City of Ten Thousand Buddhas

4951 Bodhi Way, Ukiah, CA 95482 U.S.A.

Tel: (707) 462-0939 Fax: (707) 462-0949

The International Translation Institute

1777 Murchison Drive,

Burlingame, CA 94010-4504 U.S.A.

Tel: (650) 692-5912 Fax: (650) 692-5056

Email: cttb@drba.org

www.cttbusa.org